APRIL 26, 1968 — No. 850 — 23rd YEAR OF PUBLICATION

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

Cuba, het land van gebrek

Paul Kidd, een correspondent van de Southam News Services, is naar Cuba geweest, maar werd spoedig het land ontzegd als "persona non grata". De regering van Cuba vond hem wat al te vrijpostig bij het nemen van zijn foto's. Over dit bezoek aan Cuba heeft Mr. Kidd enige artikelen geschreven, waaruit blijkt, dat het er met dit land niet beter op wordt. Al erkent Mr. Kidd dat de Castro-regering verschillende dingen heeft verbeterd, vooral op het gebied van gezondheid en onderwijs, het algemene beeld van het eiland vertoont weinig fleur.

Castro is nu negen jaar aan het bewind, maar nooit is er zoveel gebrek geweest. En nooit heeft de strenge hand van de politiestaat zo zwaar op de mensen gedrukt.

In de drukke winkelstraten vindt men thans lange rijen van mensen die iets trachten te bemachtigen uit de winkels, die niets of bijna niets hebben te verkopen. Tot voor zijn dagelijks brood moet men in de rij staan. En toch blijft Castro de "maximum leader" en wijst alles er op dat hij het eiland goed in zijn macht heeft.

Dit maakt misschien dat Fidel Castro durft. Hij durft zich zelfstandig te voelen ten opzichte van zijn grote communistische "vrienden", Rusland en China, zo zelfs dat hij onlangs een zuivering heeft uitgevoerd in een groep pro-Sovjet mensen, waarvan hij er sommige tot lange gevangenisstraffen veroordeeld.

De revolutie van Castro heeft meer met emotie dan met redelijkheid te maken. Dit moge de oorzaak zijn, dat Cuba al verder wegzinkt in een economische chaos. Castro beweert dat het kapitalisme bij de wortel moet worden uitgeroeid, hetgeen betekent, dat hij de strijd heeft aangebonden tegen de zesduizend kleine zaken, die er nog op Cuba bestaan. Onder het motto dat Cuba geen dronkenschap kan tolereren, werden 950 bars gesloten. Het bleek later, dat niet de drank de impuls tot die maatregel was geweest, maar meer dat die bars verzamelpunten waren voor de zwarte handel.

Castro kan inderdaad veel doen, vooral omdat hij telkens weer teruggrijpt op de toestanden, zoals die vóór zijn bewind door de Batista's geschapen waren. De Cubaan herinnert zich Batista nog maar al te goed en wil niet graag terug naar diens bewind. Dat weet Castro. Bovendien weet hij, dat hij zich van de steun van landarbeiders en van de communistisch getrainde jongeren kan verzekeren. Tesamen zijn dit nog altijd zo ongeveer drie miljoen mensen van de totale bevolking van acht miljoen. Het ziet er voor Cuba weinig hoopvol uit.

★

Rassendiscriminatie in behuizing

De Verenigde Staten hebben een belangrijke stap gezet op de weg naar het uitwissen van discriminatie tussen blanken en zwarten. Het Huis van Afgevaardigden heeft aan President Johnson een wet ter tekening voorgelegd (die de President stellig zal tekenen en misschien bij het verschijnen van dit nummer al getekend heeft), waarin een van de ergste bezwaren tegen discriminatie wordt weggenomen. De wet bestaat uit drie delen, of liever zal in drie delen worden toegepast. De eerste verandering is, dat dadelijk ingaande alle discriminatie wordt uitgebannen met betrekking tot de verkoop of verhuur van regerings-woningen en apartementen, waarop een door de Overheid verzekerde hypotheek rust. De tweede verandering, die ingaat op 31 december a.s., laat geen discriminatie meer toe op alle apartementen en "real estate developments", behalve voor kosthuizen. En de derde verandering, die ingaat op 1 januari 1970 verbiedt iedere discriminatie bij de verkoop van een huis door middel van makelaars. Zou iemand zonder tussenkomst van een makelaar alsdan verkopen, dan valt hij niet onder deze wet, maar dan mag er geen enkele aanduiding van discriminatie op het "sign" of in de advertenties voorkomen.

De wet passeerde het Huis van Afgevaardigden met een meerderheid van 250 tegenover 171 stemmen, een behoorlijke marge dus. Dit bewijst dat de meerderheid van de afgevaardigden wel inziet, dat er iets gedaan moet worden om de tegenstelling tussen blank en zwart metterdaad te verkleinen en op de duur uit te wissen. Toen de stemming eenmaal genomen en de uitslag bekend gemaakt werd, ging er een gejuich op en applaudiseerden de mensen op de openbare tribune.

★

Nieuwe restricties

Terwijl Tsjecho-Slowakije een hervorming in democratische zin doormaakt, heeft Walter Ulbricht, de communistische leider van Oost-Duitsland, zijn potlood gescherpt om enkele van de in 1949 geschreven grondwetsbepalingen door te halen.

Ulbricht, die terecht wordt gezien als de laatste Stalinist in het Sovjet bloc, wordt in juni 75 jaar. Een leeftijd, zou men zeggen, waarop men aan de rust denkt. Blijkbaar niet zo bij Ulbricht. Hij verscherpt zijn wetten teneinde zijn eigen positie te verstevigen. Op papier althans hadden de Oost-Duitsers de vrijheid van artistieke expressie, en wetenschappelijk en academisch onderzoek. Maar deze vrijheid is nu uit de grondwet verdwenen. Op papier hadden de Protestantse en Rooms-Katholieke kerken het recht godsdienstig onderwijs te geven in de scholen, genieten zij staatsprotectie en ontvingen financiële steun van de staat. De nieuwe grondwet kent aan de kerken geen enkel recht meer toe en de inwoners van Oost-Duitsland vragen zich af wat hiermee wordt beoogd. Is het een poging dat zij zich geheel losmaken van hun broeders in West-Duitsland?

De nieuwe grondwet heeft ook een nieuwe bepaling, namelijk dat alle politieke macht door de arbeidersklasse wordt uitgeoefend. Wie ook maar enigszins bekend is met de communistische terminologie, weet dat de arbeidersklasse in communistische landen vertaald moet worden met de communistische partij.

Men vraagt zich af hoe iemand, die 75 jaar is, en die duidelijker dan wie ook de verandering ziet in de landen van hetzelfde blok, er toe komt de teugels zo strak aan te trekken. Is het om bij voorbaat al elke poging tot democratisering van zijn land af te snijden? Of is het vrees dat de teugels hem toch nog op het laatst uit de handen zullen glippen? Welk antwoord men ook geven moet op de nieuwe grondwet van Oost-Duitsland, voor de Oost-Duitsers betekent zij een nieuwe belemmering van een toch al geknecht leven.

Bij ons is het werkelijk niet veel beter

door M. VERBRUGGE, M.D.

Het artikel van Louis M. Tamminga onder de titel "Bij ons is het wel alles" in *Calvinist Contact* van 8 maart en het er op volgende commentaar van Paul Tameling waren in hoge mate interessant.

Beiden belichtten een verschillende kant van het schreeuwende probleem waar ieder christen in ons land voor geplaatst staat: "hoe kan ik mijn krachten aanwenden in de strijd om de geest der mensheid?" "Wat kan ik als eenvoudig gereformeerd christen doen in de politiek?"

Dr. M. Verbrugge is uroloogist in Vancouver, B.C. Ongeveer twee jaar geleden sloot hij zich na grondig onderzoek aan bij de Progressive Conservative Party. Verleden jaar werd hij gekozen tot tweede vice-president van de North Shaughnessy Local van de Vancouver Quadra riding. Later werd hij benoemd tot voorzitter van de "committee on policy" voor de gehele Quadra riding. Op de jaarlijkse conventie in januari werd hij gekozen als een van de tien goeverneurs van de provinciale partij-organisatie.

Het artikel van dominee Tamminga wekte op tot strijd als "medeburgers van een groot Rijk". Het koninkrijk Gods.

Dat is zijn taak als dienaar des Woords en hij doet het met welsprekendheid. En dan volgt vanzelf: goed, daar ben ik het mee eens. Maar hoe zullen we die strijd gaan voeren. En dan begint het probleem pas, en daar brengt de heer Tameling wat bezwaren naar voren naar aanleiding van de werkelijkheid der zonde in ons christelijk organisatieleven. Hij zegt: "Wij behoeven de wereld niet te redden, maar we moeten de wereld laten zien wat het christelijk geloof betekent van het komende Koninkrijk".

Verder zegt hij nog iets dat nadruk verdient: "Wij moeten bovendien ook eens leren dat anderen ook meer dan eens een waarheid naar voren brengen, ook al staan ze niet op een christelijke grondbasis".

Als de lezer wat volgt een preek zou noemen, dan zou ik de laatst aangehaalde zin tot mijn tekst willen proclameren. Het betreft de waarde van de wijsheid van hen die Christus niet kennen.

Onder ons, Nederlandse immigranten, heeft altijd heel sterk de mening geheerst dat de woorden van de Heidelbergse Catechismus: "Onbekwaam tot enig goed en geneigd tot alle kwaad" voornamelijk van toepassing zijn op niet-gereformeerde lieden, terwijl er toch wel degelijk staat dat het op ons allen betrokken is. Dus ook op onze organisaties!

Intussen heeft Jezus zelf ons verteld wat Hij denkt van de wijsheid van sommige niet-Christenen, die Hem verzekerden Hem nooit ontmoet te hebben: "Voor zover gij dat aan een dezer kleinen gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan. Ga in tot de vreugde . . . ."

Omdat geen enkel kind van God zonder zonde is, is geen van zijn handelingen enkel wit of zwart. Alle schakeringen van wit via grijs tot zwart zijn aanwezig. Maar een niet-Christen leeft in dezelfde schepping met hetzelfde denkraampje tot werktuig en in dezelfde beschaving. Hij handelt niet enkel in zwart. Hij kan ook waarheden observeren en concluderen, zoals de heer Tameling terecht opmerkt. Ook al staat hij niet op een christelijke grondbasis. Want beiden, christen en niet-christen, zijn geschapen naar Gods evenbeeld, beiden zien dezelfde dingen en, dank zij Gods liefde en genade, beiden kunnen met elkaar omgaan, elkaar waarderen en samenwerken zonder tot slaande ruzie te komen. Deze omgang is de noodzakelijke voorwaarde voor het tot stand komen van vriendschap en wederzijds respect, zonder welke de bekering van een ongelovige niet plaats vinden kan.

En de huidige maatschappij met zijn "verstedelijking" en secularisatie van het leven, gevolgd door isolatie van het individu in steeds grotere en meer beklemmende anoniemiteit, biedt een eindeloze variëteit van mogelijkheden aan de christen die toenadering zoekt tot zijn eenzame medemens zonder God.

Vanuit de vorige eeuw met zijn naar binnen gekeerde christelijke organisatie, die over de muren heen de buitenwereld tot binnentreden noodde, zijn we de twintigste eeuw binnengerold zonder te weten waar we terecht zouden komen. De muren rondom ons zijn grotendeels omgevallen. De opsluiting bracht geen geluk. We leefden in een ghetto en spraken slechts tot elkaar. Nog erger, we spraken niet doch werden slechts toegesproken door de "professionals".

Dít alles is voorbij. Betere opleiding brengt de gemeente beter op de hoogte van allerlei dingen dan de dominee.

De christen ziet om zich heen zonder dat hij op de tenen behoeft te staan. Hij staat in het leven, hij werkt met anderen, hij amuseert zich met hobby, sport of toerisme als ieder ander, hij leest dezelfde kranten en ziet dezelfde T.V.

Maar hij staat op een christelijke basis. Hij heeft geleerd dat om invloed uit te oefenen als christen, de christelijke organisatie zijn werkterrein behoort te zijn.

Als op ieder ander terrein, aan de vruchten kent men de boom. De christelijke politiek, als beoefend in Nederland door verscheidene christelijke partijen, toont duidelijk aan, dat er een grote mate van menselijke zwakheid ingeslopen is. Zo moet het niet.

En de vraag komt weer terug: kunnen anderen ook een waarheid naar voren brengen, ook al staan ze niet op een christelijke basis? En het antwoord moet onherroepelijk luiden: Ja! Anders was ons leven op aarde onmogelijk.

En als we dan vragen: "waarom proberen we dan niet samen te werken als we een gemeenschappelijke basis kunnen vinden?" dan nemen we geen genoegen meer met het oude argument dat we geen medeverantwoordelijkheid kunnen accepteren voor foutieve instellingen. Om de eenvoudige reden dat als we mee hadden willen werken, de instellingen lang niet zo foutief geweest zouden zijn. Op deze wijze zullen we zeker verantwoordelijk gesteld worden voor het ons terugtrekken uit de maatschappelijke organisatie en de verschrikkelijke gevolgen van dien.

Het "ben ik mijns broeders hoeder?" zal ons voorgehouden worden als we na een heel leven van onttrekking aan onze maatschappij van broeders voor onze Heiland geplaatst worden.

Wat kunnen we doen?

Alle maatschappelijke onrecht en misverstand kan beïnvloed worden door politieke actie. Slechts daardoor wordt macht gevormd. In de politiek komt tot uitdrukking de wijsheid of dwaasheid van de wijsbegeerte welke de overhand heeft, en wel door de wijze waarop de ene mens de andere regeert "met het zwaard".

(Vervolg op pag. 2)



GLONS, België: Kijkje op de radarafdeling van het geautomatiseerde programmeer- en opleidingscentrum van de luchtverdediging van België, de Duitse Bondsrepubliek en Nederland, dat deze maand door de Belgische minister van Landsverdediging is geopend. Het centrum bevindt zich in een ondergronds gebouw, dat 22 meter onder het aardoppervlak ligt.

Beelden van en uit NEDERLAND

★ ★

Alles het Uwe

Van de regeringsgebouwen, de kerktorens en vele particuliere woningen wappert vandaag (donderdag 18 april) de driekleur, sommige met oranjewimpel, in de frisse lentewind. 't Is volop zomer in Nederland. Temperaturen van 20 tot 25 graden Celsius (68-77 graden F.) volgden zonnige maar koude dagen op. De moerasvogels als kievitten en grutto's hebben het druk met het maken van nesten en het leggen ven eieren. De periode waarin de eieren geraapt mogen worden is gesloten, zodat nu met ernst jong leven kan worden voorbereid.

Jong leven ook in het Oranjehuis.

Prinses Margriet, in Canada geboren, 10 januari van het vorige jaar met een gewone Nederlandse jongen, Mr. Pieter van Vollenhoven, getrouwd, schonk het leven aan een flinke, welgeschapen zoon. De tweede prins in de familie, waar sinds 1890 slechts meisjes werden geboren.

Het ging verrassend vlug. Eind april was door professor Plate genoemd als de vermoedelijke datum van de bevalling. Om kwart voor zeven arriveerde de prinses gisteravond in het academisch ziekenhuis te Utrecht. Om kwart over acht was de zoon reeds ter wereld, zij het na een operatieve ingreep. Over t.v. en radio kwam het verrassende nieuws ter kennis van het Nederlandse volk. Minister-president De Jong zei in een korte toespraak, dat dit hoge geluk dat jonge mensen, die hun eerste kind ontvangen, steeds weer ervaren, de harten hier en in de West-Indische delen van het Rijk verblijdde. Ook, neem ik aan, de vele oud-Nederlanders in Canada.

Prinses Margriet werd in de donkere oorlogsjaren geboren in Ottawa. De Canadese regering stond een klein stukje van haar territoir af, zodat zij op "Nederlandse bodem" ter wereld kwam. Zij was het derde meisje in het gezin van prins Bernhard en prinses Juliana. Haar oudere zusters zijn de prinsessen Beatrix en Irene.

Margriet is zeer bemind bij ons volk. Ik mag in dit verband wel een kleine story vertellen. Toen zij een jaar of zestien oud was, logeerde zij meermalen bij de Commissaris der Koningin in Friesland. Zij sprak hem ook aan als oom en zijn vrouw als tante.

De heer Linthorst Homan is een verwoed zeiler en nam prinses Margriet, petekind van de koopvaardij, dikwijls mee op zijn tochten over de Friese meren.

Bij een boer aan het Pikmeer werd vrij vaak gepleisterd. Ook een keer toen prinses Margriet aan boord was. De Grouwster boer had nogal bekendheid door zijn soms wat ruige humor en "sterke" verhalen. Niet wetende wie de jonge dame in gezelschap van de heer en mevrouw Homan was, ontving hij zijn gasten aan de loopplank, kneep Margriet eens in haar blote arm en zei: "Jij bent een gezonde Hollandse meid". De prinses had schik voor twee en vond het maar jammer, dat via mevr. Homan en via de gastvrouw de gepeperde verhalen wat verzwakt werden.

Die gezonde "Hollandse meid", die een Nederlandse studiegenoot verkoos boven een buitenlandse prins, is nu moeder. Moeder van een welgeschapen zoon.

Toen zij en haar echtgenoot in de St. Jacobuskerk het vorige jaar bij hun huwelijk ringen wisselden, waren daar de volgende woorden ingegraveerd: "Alles is voor u, maar gij zijt van Christus". Is dat nog niet beter getuigenis dan dat van een gezonde Hollandse meid? Maandag krijgt de jonge Prins zijn naam.

Muziek, zei Anne Anema — daar mee kun je twee dingen tegelijk zeggen. Hij verwees dan naar de negende symphonie van Beethoven, de strijd tegen de jubilerend discant en de klagende bas. Maar ik ben geen Anema, die voor zijn vleugel in de muziek opging, hoewel hij professor in de rechtswetenschap was. En ik ben nog minder een (Van) Beethoven, die in zijn bijna beangstigende genialiteit tot de toppen der bergen opklom en neerdaalde in het zwart der afgronden.

Maar ik moet ook van de vreugde over de geboorte van een prinsekind naar de rouw en het verdriet van het mensenleven terug.

Er zijn vele voortreffelijke Nederlanders in de afgelopen weken gestorven. Onder hen Mr. G. C. J. D. Kropman, vele jaren wethouder van Amsterdam, lid van de Eerste Kamer en voorzitter van de R.K. fractie in de Senaat. Vele "stokouden", ook mannen en vrouwen in de kracht van hun leven. Je volgt het dagelijks, leest de advertenties en . . . gaat over tot de orde van de dag. Doch het is anders als het doodsbericht je het heengaan van een beste vriend meldt. Zelfs als je weet, dat reeds enige jaren het gevaar van een ineenstorting dagelijks hem vergezelde, blijft de rouwbrief toch een sombere verrassing. Mr. Eling Visser is 73 jaar geworden. Een werkzaam en vruchtbaar leven ligt achter hem. Zijn ijzersterke wil deed hem, wat men noemt, in het leven slagen.

Na gewoon lager onderwijs, bleef hij aanvankelijk werken op de boerderij van zijn vader. Actief in de Gereformeerde Jeugdbeweging, schreef hij, nog geen twintig jaar oud, artikelen over Shopenhauer, die de belangstelling trokken. Daarna ging hij studeren. Eerst behaalde hij de M.O. Acten Staathuishoudkunde en Staatsinrichting, daarna de Meesterstitel in de rechtswetenschap. Van nabij heb ik meegemaakt welk een worsteling dat is, als je niet via voorbereidend Hoger Onderwijs een goede basis hebt gekregen. Die zelfstudie echter geeft ook een bepaalde vorming. Toen hij lid van Gedeputeerde Staten van Gelderland was, belast o.m. met waterschapsaangelegenheden, schreef hij zo nodig zelf verordeningen, als de ambtenaren hem niet snel genoeg opschoten of een eindproduct afleverden, dat hem niet beviel. Logisch denker, scherp criticus en goed spreker maakten hem tot een geducht tegenstander voor degene, die het met hem aan de stok kreeg. Jurist en politicus in optima forma!

Vraagt men nu waarom zo'n man b.v. geen lid van de Tweede Kamer ooit was, of ook minister, dan is bij de beantwoording allereerst nodig een schets te geven van de politieke en persoonlijke verhoudingen in Nederland. Wij besparen die onze lezers, maar we zeggen wel, the right man doesn't always come in the right place.

Eling Visser en ik waren vrienden sinds de mobilisatie tijdens de eerste wereldoorlog. Geen David en Jonathan. Verschillend van karakter en inslag, verschillend van levensgang, verschillend ook van aanpak. Eén, dat openbaarde zich vooral in de latere jaren, in geloofsovertuiging. Een vriendschap van een geheel eigen soort die door niets en niemand kon worden verbroken, ook al zag je elkaar maar enkele malen per jaar.

Nu is hij na enkele moeilijke jaren, waarvan de tekst op de rouwbrief (2 Cor. 5:1) spreekt, heengegaan. Een leven van een geheel eigen figuur werd afgesloten. Geacht en gezien vanwege zijn kwaliteiten, niet altijd bemind vanwege zijn persoonlijkheid.

Maar, wie als ik, ook die persoonlijkheid goed kende, zag er doorheen en verheugde zich in zijn trouw.

Er viel nog meer te melden en te verbeelden. Men vergeve mij als ik het niet doe.

Geboorte en dood, ze passen in het ritme van de wereld der mensen. Maar is niet blijvend wat De Merode zong van de Paasavond:

"Plots, Zijn gelaat verlicht de zaal,
Ter elfder uur verblijdt Zijn schijn.
Hij breekt het brood en plengt de wijn:
Wij houden avondmaal.

Cn.

Bij ons is het werkelijk niet veel beter

(Vervolg van pag. 1)

Zowel op het gebied der politiek als overal elders vraagt de christen wat God van hem eist, als burger zowel als lid van een organisatie van burgers. En zonder in moeilijkheden van theorie te vervallen kunnen we zeggen dat Jezus duidelijk uitsprak dat onze leidraad moet zijn: Heb God lief boven al en uw naaste als uzelf.

Nu is het merkwaardige dat er mensen zijn die zeggen God niet te kennen, maar die toch duidelijk blijk geven van hun levensprincipe nl, dat ze hun naaste trachten lief te hebben als zichzelf. En met deze mensen mogen wij samenwerken. *Moeten* we samenwerken. En als verschillende christenen dat verschillend uitwerken en dientengevolge niet allemaal in dezelfde partij terecht komen, dan behoeven we daar niet om te tobben, want de aanwezigheid van Gods Geest is niet gebonden aan een naam of een enkele partij.

Wat wel van belang is, is dat de christenen onderling zich moeten bezinnen, samen, op de problemen die zij in hun politieke partij leren kennen. De kerkelijke verenigingen hebben hier misschien een taak die hun voortebstaan zal rechtvaardigen en mogelijk maken.

En als wij ons realiseerden hoe weinig mensen zich voor politiek interesseren, hoe weinig burgers lid zijn van een partij, en hoe weinig partijleden zich werkelijk bewust zijn van politieke beginselen, dan zou ons duidelijk worden hoe een klein getal van doelbewuste christenen een invloed konden uitoefenen ver, ver boven wat hun aantal zou doen vermoeden.

Ik weet dat in British Columbia op dit ogenblik verscheidene "provincial constituency associations" van de Progressive Conservative Association niet functioneren. En al wat nodig is voor een enthousiast christen om in praktijk te brengen zijn politiek beginsel "heb uw naaste lief als uzelf" is om zich aan te melden als lid der partij met enige anderen, een vergadering te beleggen, een bestuur te kiezen, en een grondslag aan te nemen. Vandaar uit is alles mogelijk .

Tot nu toe heeft de gehele gemeenschap van immigranten van Nederlands-gereformeerde afkomst toegezien en het Canadese politieke terrein van buitenaf becritiseerd.

Het zou een welkome verandering zijn als wij ons bewust werden van onze verantwoordelijkheid. Als we wat minder trots waren en wat minder bereid te critiseren en meer bereid de handen uit de mouwen te steken en mee te bouwen aan het land welks staatsburger wij geworden zijn uit vrije wil.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Called

to Dunnville, Ont., Rev. Wm. Masselink of Noordeloos, Mich.

to Charlottetown, P.E.I., Rev. J. M. Lieverdink of Lucknow, Ont.

to Chilliwack, B.C. and to Clinton, Ont., Rev. A. De Jager of Sarnia II, Ont.

to Cornwall, Ont., Rev. C. Vriend of Hamilton I, Ont.

to Brampton II, Ont., Rev. B. Nederlof of Bellflower, Calif.

Accepted

the appointment by Dordt College, Sioux Center, Iowa, to teach in the Department of Bible and Philosophy, Rev. John C. Vander-Stelt, Director of Development and Student Affairs of the A.R.S.S. in Eastern Canada and the U.S.A., before minister of the Chr. Ref. Church of Newmarket, Ont.

Declined

call to Cobourg, Ont., Dr. L. Praamsma of Fruitland, Ont.

call to Dundas, Ont., Rev. J. Zantingh of Woodstock, Ont.

CALVINIST-CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.
Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Friday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

ANGST

In zijn boekje "God is anders" haalt Ds. J. J. Buskes een vertaling van Luther aan van Johannes 16:33: "In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen". Luther vertaalt dit met: "In de wereld hebt gij angst, maar weest getroost. Ik heb de wereld overwonnen".

*Toen wij verleden jaar een boekennummer uitgaven en verschillende personen vroegen welk boek hen het meest had gegrepen, noemde Dr. Kooistra dit boekje van Buskes "God is anders". **Wij kunnen dit** begrijpen. Daarin spreekt pastor Buskes niet over theologie, maar over godsvrucht.*

Het gaat ons nu echter niet om het gehele boekje, maar meer speciaal om die vertaling van Luther. In verband met het gehele hoofdstuk van Johannes 16 klopt het wel, dat in plaats van "verdrukking" beter "angst" gelezen kan worden.

Jezus stelt het niet zo, dat Hij zegt, dat het wel eens zou kunnen gebeuren dat wij angst hebben. Neen, Hij stelt het als een feit, gij zult angst hebben. En dat kunnen wij niet anders dan beamen. Want van angst zit de wereld vol. En van angst zit ons eigen hart vol. Misschien proberen sommigen het wel te verbloemen en te verbergen, maar dat is maar schijn. Wij zijn angstig.

Uit de artikelen, die wij thans publiceren over de "Ondergrondse Kerk" (elders in dit nummer) blijkt wel, dat de mensen achter het "ijzeren en bamboe gordijn" angst hebben. En als men in de Verenigde Staten woont, dan heeft men angst voor de rassen-ongeregeldheden. Dit zijn dan in het oog springende oorzaken. Maar er zijn ook verborgen oorzaken. Je weet niet hoe het komt, waar het vandaan komt, maar je voelt je niet rustig. Je voelt je angstig. Want angst is het tegenovergestelde van veiligheid. Als men zich niet meer veilig voelt, wordt men angstig. En op de een of andere manier komt dit tot uiting. Sommigen verwerken dit door bravour te tonen, anderen trachten het weg te werken met pillen. Sommigen geven zich over aan drugs en anderen worden er humeurig van, of onvriendelijk, of stil, of in-zichzelf-gekeerd. Alles om maar van dat vervelende gevoel van angst af te komen. Maar het gaat niet weg. Er zijn mensen die angst hebben voor de dood en voor de eeuwigheid. En anderen maken zich bezorgd over de toekomst van de kerk of van het christelijk geloof. Of we maken ons zorgen over ons huwelijk, of over onze kinderen, of over onze samenleving. En Jezus weet het allemaal. Ik weet, zegt Hij, ik weet het, in de wereld zult gij angst hebben. Leef er maar niet overheen en verbloem het maar niet. Dat is de wereld, en zo zijn jullie in de wereld.

*Al is het dan zo, dat de één er meer last van heeft dan de ander, of dat de één het meer toont dan de ander, maar het treft ons allemaal: wij hebben angst. **En wij behoeven ons er niet voor te schamen.** Jezus weet beter dan wie ook, wat angst is. Het is nog maar enkele weken geleden, dat wij getracht hebben Hem te volgen op Zijn weg van angst, zo erg, dat het zweet als bloeddruppels van Zijn gezicht viel.*

Maar juist daarom kan Hij zeggen: weest getroost. Daarom kan Hij zo dicht bij ons staan, want Hij heeft de wereld overwonnen.

Die angst verdwijnt niet door te trachten het van ons af te schudden. Door hard te werken en door kriegel te worden. Zelfs niet door je hard in te spannen voor het Koninkrijk Gods. Je komt er niet los van door het te analyseren of door naar een psychiater te gaan. Je kunt alleen de rust vinden als Jezus je troost. Je kunt alleen stil worden als je Redder je vast heeft. Een kind in een brandend huis wordt niet gekalmeerd door hem over de vlammen te spreken, maar alleen door de sterke hand van degene, die hem uit dat brandende huis weghaalt. Dat heeft Ds. Buskes gezien en daarover schrijft hij in zijn boekje, "al bezwijkt mijn vlees en mijn hart, nochtans is God de rotssteen van mijn hart". Geloof is het enige dat de wereld, dat ook je angst, overwint.

D.F.

* * *

GELOOF

Al moge het dan waar zijn, dat Luther's vertaling beter is en dat wij dus moeten lezen in Johannes 16:33: "In de wereld zult gij angst hebben" in plaats van "in de wereld zult gij verdrukking hebben", dan betekent dit niet dat wij ons daarbij moeten neerleggen en die angst over ons moeten laten heersen. De toevoeging van Jezus, "hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen", is maar geen pleister, maar die toevoeging verandert het gehele beeld.

Er gaan iedere zondag heel wat mensen naar de kerk. Het is waar, dat er meer mensen niet gaan. Maar alle kerkmensen bij elkaar zijn toch een grote groep. En die grote groep mensen hoort iedere zondag tweemaal, dat een leven met Jezus een ander leven is.

Dat moeten wij eens even op ons laten inwerken. Een leven met Jezus is een ander leven.

Natuurlijk komen wij naar de kerk met onze angst, met onze moeilijkheden, met onze tegenslagen. Ook met ons succes, of met onze voorspoed. Wij komen juist zoals wij zijn. En wat wij daar horen, of althans moeten horen, is dat het leven met God een ander leven is. Het leven in het verbond is anders gericht, heeft een andere koers en een andere bestemming. Zo heeft God het bedoeld. Dat betekent niet wereldmijding. Het betekent ook niet een veronachtzamen van dit leven, of van ons gezin of van ons huwelijk, of van onze organisatie. Maar het betekent, dat al die dingen niet meer op de eerste plaats staan. God staat op de eerste plaats en wil dat wij alles in Hem bezitten. Wij zijn in het verbond niet meer van onszelf, maar van Hem.

Onlangs schreef iemand ons, dat wij de hoofden van onze lezers niet zo "in the clouds" moesten steken, maar nuchtere werkelijkheidszin aan de dag moeten leggen. Dit is nu juist ons punt. Werkelijkheidszin voor de Christen is, dat zijn leven anders geworden is. Wij hebben hier niets iets blijvend. Wij zijn op reis. Er bestaat geen werkelijkheid buiten God.

Dit wil niet zeggen, dat wij onszelf beter moeten achten dan anderen. Helaas geven wij die indruk wel eens. Ten onrechte. Want wij hebben uit onself niets om op te bogen. Niet wij hebben God gezocht, maar Hij heeft ons gezocht.

Maar juist omdat Hij ons gezocht heeft, heeft Hij een keer gebracht in onze levensloop. Een christelijke zakenman is niet iemand die zakenman is en daarnaast ook nog christen. En een christelijke arbeider is niet iemand, die zijn dagelijks werk doet en daarnaast ook nog christen is. Het is niet zo, dat je christelijk geloof een toevoeging is aan je leven. Neen, je gehele leven, of je nu zakenman bent of arbeider, huismoeder of onderwijzeres, je gehele leven moet Godsdienst zijn. En als er iets in mijn leven is, dat ik niet voor God doe, dan heb ik mijn christen-zijn — althans op dat punt — verzaakt.

Dit heeft niet alleen betrekking op onze activiteiten — op hetgeen wij doen, maar ook op hetgeen wij ondergaan. U moet eens opletten hoe vaak de Bijbel spreekt over onze gezondheid als een gave in Gods verbond.

Iedere dokter kan u vertellen hoeveel ziekten en kwalen het gevolg zijn van een verkeerde mentale instelling. Wij willen hier erg voorzichtig zijn. Wij zouden niet graag beweren, dat alle ziekte een bewijs is van het verzaken van Gods verbond. Natuurlijk niet. Wij erkennen dadelijk, dat God iemand door ziekte iets leren kan. Wij willen dus stellig niet pleiten voor een "Oral Roberts theologie."

Maar onze mentale instelling heeft wel iets te maken met ons geloof. Dat weet de duivel beter dan wij. Wij brengen die twee niet altijd met elkaar in verband, maar de duivel weet heel goed hoe nauw die twee aan elkaar verbonden zijn. En hij zal zijn best doen om te voorkomen, dat wij dat verband zien. Hoe fel was zijn weerstand niet, als Jezus iemand ontmoette die "van de duivel bezeten was". Dat waren niet allemaal krankzinnigen. De duivel is er altijd op uit om ons te doen denken, dat godsdienst een klein terrein van de ziel is, waar het leven van alle dag en waar onze gezondheid niets mee te maken heeft.

Maar zo bedoelt God het niet. Als Hij ons geloof schenkt, dan wil Hij, dat wij met dit geloof werken, dat het alles van ons leven doortrekken zal, dat in alles zal uitkomen, dat Hij ons geroepen heeft en dat wij op weg zijn naar Hem toe.

Christenen zijn mensen die de overwinning van Jezus Christus doen zien in hun leven. Nu al.

D.F.

DE HOMOSEXUELE NAASTE

7

Is "genezing" mogelijk en hoe?

Eén van de dingen, die we moeten bedenken wanneer we spreken over een mogelijke "genezing" van de homosexueel, is dat we niet alle homosexuelen maar op één hoop moeten gooien. Dat doen we ook niet met de heterosexuelen. Er lopen in de "gay" world van de homosexuelen allerlei typen rond. Er zijn bijv. homosexuele prostituees en homosexuele (lesbiaanse) prostituees. Er zijn sexuele perversen, die er allerlei sexuele verhoudingen op na houden met vertegenwoordigers van beide sexen. En er zijn serieuze homosexuelen, die weten dat ze anders zijn en die dat als een last en gevaar met zich meedragen. Deze laatsten zijn veel meer geïnteresseerd in genezing dan anderen.

In het algemeen kan gezegd worden dat iedere homosexueel die wil komen tot het aanvaarden van zijn eigen sexe en zijn eigen rol in God's wereld, hulp nodig heeft. Hij of zij moet gaan door een proces van heropvoeding. In de meeste gevallen is de hulp van een psychiater noodzakelijk. En bijna altijd vraagt de behandeling van de homosexuele naaste *tijd*, het is niet een eenvoudige zaak van een medicijn, of een enkel advies of gebod of verbod. Het ophouden met roken bijv. is veel gemakkelijker dan het veranderen van het sexuele gedragspatroon. Er is veel psycho-therapeutische arbeid voor nodig.

Natuurlijk niet alle geneeswijzen van de homosexualiteit zijn christelijk aanvaardbaar. Men kan ook proberen de duivel met de duivel uit te werpen. Dan neemt de ene ontsporing de plaats in van de andere. De kunst is niet de ontwrichte arm in beweging te brengen, maar zo te manoevreren dat ze in de kom terecht komt.

Wat hierbij kan helpen, is dat vele homosexuelen diep ongelukkig zijn en dikwijls van de ene ongelukkige ervaring naar de andere leven. Velen die "anders" zijn, willen wel graag "gewoon" zijn, of *straight*. Helaas betonen ze niet altijd de wilskracht, die nodig is. Dit is wat U kunt doen voor de homosexuele naaste, die U kent: bemoedig hem of haar. Laat ze niet halverwege ophouden met de psycho-therapeutische behandeling.

Wat is "genezing"?

Ook op deze vraag kan men verschillende antwoorden geven. Men kan eerst van genezing spreken als het individuele, homosexuele gedragspatroon vervangen is door een dito heterosexueel.

Dit is het ideaal. Dit wordt niet altijd bereikt. Maar er is ook een minder volledige genezing. Een mens kan zichzelf verstaan en zijn eigen zwakheden. En een mens kan de kunst leren om met zijn eigen zwakheden verantwoord te leven in de kracht des Heren. "Als ik zwak ben, ben ik machtig," zegt Paulus in II Cor. 12:10. Hij voegt daar later aan toe: "Ik vermag alle dingen in Hem die mij kracht geeft" (Filipp. 4:13). Er is hoop voor wie zwak wil zijn en zich wil openstellen voor de kracht Gods.

Eén ding moet hierbij niet vergeten worden. Niet alle heterosexuelen leven zich sexueel uit of raken verwikkeld in heterosexuele aktiviteiten. Er zijn er die alleen blijven. Sexueel gesproken, strikt alleen. En dit zijn niet alleen "gesnedenen, die zo uit de moederschoot geboren zijn" of "gesnedenen, die zichzelf gesneden hebben terwille van het Koninkrijk der hemelen" (Matth. ,9:12). Neen, er zijn onder hen ook normale (wat is dat:) mannen en vrouwen, die steeds hoopten op een partner, maar die niet hebben kunnen vinden om de een of andere reden. Ze hebben geleerd met hun sexualiteit te leven. Ze hebben kompensatie gezocht en gevonden.

Wat de homosexuelen betreft denk ik wel eens aan de bekende Nederlandse dichter Willem de Merode, die dikwijls in zijn poëzie zong van het zo alleen zijn, van het sterke verlangen naar de verboden vrucht van de homosexuele gemeenschap, maar die zich toch telkens weer naar God keerde met het gebed om kracht. Het is niet gemakkelijk maar God geeft het aan hen, die dat nederig vragen, ook de kracht om de driften op te sluiten in de *safe* van de gehoorzaamheid. Men kan hier ook denken aan de *alcoholic*. Men zegt dikwijls dat niemand hem genezen kan als hij niet zelf wil medewerken. Het kan een verschrikkelijke strijd zijn. Maar velen hebben de overwinning behaald. Hoe? Door naar zichzelf te kijken in het licht van God's Woord en een afschuw van zichzelf te krijgen. Dat heeft hen gedreven in de armen van Jezus. Iets dergelijks moet de homosexueel ook doen. Hij moet zichzelf aanvaarden en zichzelf onder het kruis van de gehoorzaamheid plaatsen. Dat kruis is geheiligd door de vergeving der zonden, waarvoor wij niet zelf het kruis hebben gedragen, maar de Here Jezus.

Wat ik bedoel staat duidelijk te lezen in een brief van een homosexueel in *Christianity Today* van 1 maart 1968, blz. 23 (547). Hij begint met te schrijven: (ik vertaal) "Ik ben een homosexueel en een dominee. Dit geeft U misschien en schok, maar ik weet dat de Here Jezus er niet door geschokt wordt. Hij is mijn volkomen Zaligmaker, die mij niet alleen vergeven heeft, maar me ook de kracht geschonken heeft om mijn probleem onder controle te houden. Maar ik ben nog steeds een homosexueel . . . ."

Deze man is dus, wat wij zouden willen noemen, niet volkomen genezen. Heropvoeding maakte van hem geen heterosexueel. Hij vergelijkt zijn probleem ook met dat van de *alcoholic*. Het is goed naar hem te luisteren. Hij beschrijft het problem wel. Hij zegt: "De praktiserende homosexueel vlucht. Hij is altijd op de vlucht. Hij vlucht niet alleen van plaats naar plaats, van *job* naar *job*, maar hij is ook op de vlucht voor de lust in zijn binnenste". Deze homosexueel veroordeelt zichzelf in ronde woorden: "homosexualiteit, naar mijn opinie, is een manifestatie van de lust van het zondige vlees, nooit van de liefde, die God ons gebiedt in Zijn Woord."

Hier is de oplossing van deze homosexuele *minister*: "Een homosexueel wordt gewoonlijk beschouwd iemand te zijn die sexuele relaties onderhoudt met een persoon of personen van zijn eigen sexe; **maar een mens kan ook homosexuele neigingen hebben, zonder ooit een homosexuele handeling te bedrijven.**"

In deze richting zullen vele homosexuelen — aanvankelijk tenminste — de oplossing, "genezing", moeten zoeken. Wellicht zullen zij dan ook kunnen beamen de konklusie van deze homosexuele dominee: "Ik ben een homosexueel — maar ik ben ook een dienaar van de levende Christus en ik ken ook God's vergeving en bevrijding."

Iemand heeft zich verbaasd over het grote aantal homosexuelen dat ik noemde in een van mijn vorige artikelen. Ik antwoord daarop thans, dat er wellicht in onze kringen ook velen zijn, die geleerd hebben te leven zoals deze homosexuele dominee.

Hiermede beëindig ik deze serie in de hoop dat ik enige hulp heb kunnen geven aan de homosexueel zowel als aan de heterosexuele naaste in wat God van ons verwacht in onze tegenwoordige samenleving.

R. Kooistra

BRIEVEN AAN EEN VRIEND TE KAMPEN

⑤

Waarde Vriend,

In mijn vorig schrijven sprak ik over 'de erfenis van Bavinck'. Heeft Bavinck ons inderdaad iets nagelaten? Heeft hij wat men noemt 'school' gemaakt?

Kuyper heeft eens, sprekende over de Leidse Hogeschool, gezegd: 'Leiden, dat is Scholten'. Hij doelde op de grote invloed die daar jarenlang uitging van Prof. Dr. J. H. Scholten, de man van de 'Leer der Hervormde Kerk'.

Kan men nu ook in die zin zeggen: Kampen, dat is Bavinck? Zeker, met de komst van Bavinck te Kampen brak een nieuwe periode aan en het is ongetwijfeld waar, dat hij als de enige hoogleraar die zijn opleiding had genoten aan een universiteit, in kennis boven al zijn collega's uitstak. En toch geloof ik, dat zijn invloed niet evenredig is geweest aan zijn kennis. Te zeggen 'Kampen, dat is Bavinck' is teveel. Daar zijn natuurlijk verschillende redenen voor aan te wijzen. Sommigen hebben beweerd, dat Bavinck, hoewel een zelfstandig denker, te veel onder de invloed van Kuyper stond.

Hoewel de invloed van Kuyper op Bavinck groot is geweest, was hij toch een te zelfstandig man, om zich door Kuyper de les te laten lezen. Trouwens meer dan eens, reeds in zijn begin-periode, heeft hij met K. de degen gekruist. Maar hij zag in Kuyper de man, die de leiding van het Calvinistisch reveil had. Daar komt bij dat toen Bavinck begon, Kuyper reeds in de kracht van zijn leven was. Neen, ik geloof niet, dat we het daar moeten zoeken.

Ik wees er reeds op, dat Bavinck, evenals zijn vader, moeilijk tot beslissingen kon komen. Hij wikte en weegde eerst, aleer hij zijn oordeel gaf. Dat maakte vooral op de mannen, met wien hij te Kampen moest samenwerken, soms de indruk van twijfel. En iemand die te goeder trouw twijfelt, ook al is het met de bedoeling, der waarheid getuigenis te geven, wordt spoedig een twijfelaar genoemd. En ik denk zo, dat Lindeboom en Noordtzij, die tegelijk met hem te Kampen werkten, hem zo wel eens genoemd hebben. Van Lindeboom weet ik het zeker.

— —

Die Maarten Noordtzij was een 'self-made' man. Hij was op een scheepswerf in Vlissingen tot bekering gekomen en is later voor predikant gaan studeren. Hij was gehuwd met een dochter van Helenius de Cock: dus een kleindochter van Hendrik de Cock, de vader der afscheiding. Dat gaf hem een positie in de kerk van die dagen, waardoor hij het vertrouwen van het kerkvolk had. Hij was geen geleerd man, hoewel men hem niet onderschatten moet. Hij bewoog zich veel op 'publiek' terrein; was jarenlang lid van Kampen's gemeenteraad en ook nog lid der Tweede Kamer. Hij was het lang niet altijd met Bavinck eens en in de strijd over de opleiding stond hij scherp tegenover hem.

Lucas Lindeboom, de bekende stichter van 'Ermelo', was ook een der mensen met wie Bavinck moeilijk overweg kon. Hij is weleens genoemd een Kei-harde Cocksiaan. In ieder geval was hij een man, die terdege wist wat hij wilde en vaak scherp tegenover Kuyper stond.

Eigenlijk werd de verhouding tussen deze mensen onderling bepaald door hun verhouding tegenover Kuyper. Vooral in de jaren rond de Doleantie was de positie die men innam tegenover Kuyper vaak een thermometer voor iemands positie in de Christelijke Gereformeerde kerk.

Dat toont natuurlijk allereerst de grote invloed die Kuyper in die kringen had. Maar daar is toch ook de strijd voor de zelfstandigheid der vrije kerken. Daar was een zekere vrees voor Kuyper. En dat niet helemaal ten onrechte. Bepaalde gedachten van Kuyper over b.v. de 'rechtvaardigmaking van eeuwigheid'; zijn doops-beschouwing, dat waren dingen, waar de doorsnee christelijke gereformeerde maar moeilijk mee overweg kon. Daar komt nog bij, dat Kuyper's politieke actie, hoewel meestal door deze mensen gesteund, hem toch ook in die kring vaak tegenstanders maakte.

Nu heeft Bavinck, zoals gezegd, zijn positie tegenover Kuyper wel bepaald. Hij wist terdege wat Kuyper wilde en kende hem. Hij heeft de werken van Kuyper goed bestudeerd en in zijn Dogmatiek noemt hij hem vaak. Maar hij bestreed hem niet op de wijze van b.v. Lindeboom. Ik noemde daar de zgn. 'veronderstelde wedergeboorte'. Dat was bij de Chr. gereformeerde mensen een groot struikelblok. Als Bavinck in zijn Dogmatiek over de doop handelt, zou men wellicht een bestrijding van deze gedachte verwachten. Maar Bavinck schrijft eenvoudig: 'Hier te lande trachtte A. Kuyper het objectief karakter van de doop te handhaven, door er eene bizondere genade aan toe toe kennen. Deze bestaat niet in de wedergeboorte, welke bij de doop ondersteld wordt en dus niet meer behoeft geschonken te worden, maar in een bizondere, anders niet te verkrijgen weldaad, namelijk de inlijving in het lichaam van Christus'.

Is dit een bestrijding van Kuyper's gedachten? Maar we hebben te letten op het karakter van Bavinck. Hier was het geen twijfel, maar Bavinck bestreed iemand op geheel eigen wijze. Kuyper en Lindeboom beiden waren in hun polemiek scherp. Bavinck was bovenal zachtmoedig. Hepp zegt van de oude J. Bavinck dat hij 'traag tot toorn was'. Ook Herman Bavinck — ook al kon hij zich wel eens kwaad maken — was niet spoedig tot scherpe uitingen te bewegen. Dat maakte degenen, die het wel scherp wilden zeggen, juist tot Bavinck's tegenstanders.

Nu wij jaren later deze dingen nog eens overzien, wordt het wat gemakkelijker te oordelen. Neen, Bavinck heeft nooit ten koste van het beginsel de ander gelijkgegeven. Maar hij had geleerd de dingen te analyseren alvorens zijn oordeel te geven en was daarbij altijd bedacht de ander geen onrecht te doen.

Er zijn voorbeelden in Bavinck's leven te over om aan te tonen, dat hij, met behoud van eigen standpunt, de ander zover mogelijk tegemoet wilde komen.

Bij dat alles overwoog niet de twijfel, maar de gedachte dat alle weten betrekkelijk is. Bavinck kon naar zijn aard niet anders.

Heeft hij 'school' gemaakt? Hij heeft tal van dankbare leerlingen gehad. De meesten zijn heengegaan, sommigen leven nog en spreken met eerbied over hem. Ik noem er twee. Prof. Wisse heeft altijd met eerbied over Bavinck gesproken en de pas overleden Prof. Dijk, die hem in zijn Amsterdamse periode als leermeester heeft gehad, roemde hem om zijn geleerdheid en grootheid van karakter. Zeker, men heeft wel gezegd, dat Dr. Geelkerken en Dr. Ubbink beiden leerlingen van Bavinck waren en er iets achter gezocht. Ook in de kwestie-Netelenbos behoorde Bavinck tot de meest zachtmoedigen. Maar hij was dezelfde, ook reeds twintig jaar vroeger, toen de beruchte vergadering over Jhr. De Savornin Lohman te Scheveningen werd gehouden! Bij dit alles was er bij hem de trouw aan de gereformeerde belijdenis. Zeker, ook hij kende het Schriftprobleem, maar hij boog zich voor het Woord.

Het is m.i. een grote verdienste van Dr. Bremmer, dat hij tegenover Dr. Hepp, die Bavinck in het laatst van zijn leven tot de zgn. Ethischen ziet naderen, ons heeft getoond, dat Bavinck tot het eind van zijn leven trouw bleef aan Schrift en belijdenis. Trouw bleef aan de kerk die hij liefhad en dat hij zich in die kerk boog voor het Woord der Heilige Schrift, dat voor hem was de bron van alle kennis Gods.

Als we spreken over de erfenis van B. dan kunnen we niet beter doen, dan evenals hij in getrouwheid aan Schrift en belijdenis te arbeiden voor de kerken, die wij liefhebben, in de wetenschap, dat daar de strijd gestreden moet worden. De strijd voor de waarheid en tegen de leugen. Dit is ons aller taak. Jij daar in Kampen, de stad, wel genoemd, het Jeruzalem onzer kerken en wij hier in Canada!

De strijd is nu moeilijker dan ooit, want het zijn niet meer alleen de vijanden buiten de kerk, maar tegen de kinderen des huizes moet men zich teweer stellen. 'Als iemands wegen den Here behagen, zal hij zijn vijanden met hem bevredigen', zegt Salomo. Zal dat ook nu nog bevestigd worden aan allen die de goede strijd in geloof strijden?

Groet allen die met ons een even dierbaar geloof verkregen hebben en weest zelf hartelijk gegroet van je

Vriend uit Canada.

FEUILLETON

Late Lente

door Hugo Kingmans

(28)

Het is een gigantische strijd, die even onbeslist blijft. Maar na enkele dagen komt er tekening, en nauwelijks na een week weet ieder, dat Hitler gepocht heeft. Hij heeft gezegd: we jagen ze onmiddellijk in zee terug. De werkelijkheid is, dat "ze" er zijn en . . . oprukken. Naar Parijs, België in, naderend de Hollandse grens.

In Holland daveren de geruchten: Eindhoven, Tilburg, Den Bosch, Dordrecht door de Geallieerden bezet. Dolle dinsdag! Duitsers, die het hoofd kwijt zijn. NSB-ers, die naar Duitsland vluchten.

Doesburg is in rep en roer. Op "IJsselzicht" is geen ondergrondse "bende" meer present. Het wachten is op de bevelen van de bevelhebber der Binnenlandse (ondergrondse) strijdkrachten, Prins Bernhard. Het gerucht komt op de boerderij, Marie Saalmink is juist terug uit de kerk, dat er om Arnhem hevig gevochten wordt. Uit de lucht zijn de strijders komen vallen. Die moeten Arnhem en de Rijnbrug ongeschonden in handen zien te krijgen voor de in Brabant oprukkende troepen. En dan kan vandaar Duitsland worden binnengerukt.

Een bang vermoeden wordt na enkele dagen zekerheid: de aanval op Arnhem is mislukt; de luchtlandingstroepen zijn in de pan gehakt door een ijlings aanrukkende verse Duitse divisie — de bevrijding van Holland is voorlopig uitgesteld. Er moet eerst nog een lange en bange hongerwinter komen . . .

Marie Saalmink schreit tranen van spijt. Zij heeft zo vurig gehoopt . . .

De "illegalen" komen op IJsselzicht" niet terug, althans niet georganiseerd. Gerrit laat zich nog wel even zien, en ook Klaas. Zelfs Meta, de koerierster, is Marie niet vergeten. Maar het zijn korte bezoeken. De organisatie wordt meer en meer opgerold. "Nog een half jaar," klaagt Gerrit toonloos, "en er zijn geen illegalen meer; de Moffen weten blijkbaar alles."

En dan troost Marie hem: de Here weet wat goed is, Gerrit. Eens komt toch het ogenblik van de bevrijding. Frankrijk en België zijn al bevrijd. De Mof kan het niet volhouden.

John Stelmaker, de zoon van Jan Stelmaker, waar zit die?

Er wordt bitter gevochten in de laars van Europa. Weliswaar heeft Italië gecapituleerd, maar de Duitsers — Kesselring heet hun bevelhebber — vechten verbeten door. Doch de geallieerden rukken op, bezetten Napels en veroveren Rome. Er is geen tegenhouden aan.

Onverstoorbaar zit John Stelmaker aan het stuur van zijn carrier, die duizenden kilometers heeft afgelegd. Tot nu toe heeft hij geen schram opgelopen. Links en rechts heeft hij zijn kameraden zien vallen. Hij weet, dat Jim Davidson niet meer naar Canada zal terugkeren. In het zuiden van Italië is hij begraven . . . En die Mountie-sergeant, die op die warme dag met Albert Dumourez by de farm "Zwolle" kwam? Die beweerde, geen geloof te hebben, al respecteerde hij dat van een ander? Laat John die nu in de barre woestijnen van Noord-Afrika ontmoeten! Hij herkende hem direct. De ander moest eerst even nadenken. Nu, die Mountie zal zijn vurig paard niet meer bestijgen. Hij rust in het woestijnzand.

Bij honderden, bij duizenden zijn er gevallen. En John Stelmaker, die toch heus de kantjes er niet afloopt en de gevaren vermijdt, sneuvelt niet, raakt niet gewond en behoudt zijn stralende gezondheid.

Ze vechten in Italië en vernemen van de invasie in Frankrijk. Hoe graag zou hij daar bij geweest zijn! Want dat zou betekenen dat hij eenmaal in Holland terecht zou komen waar hij zo graag heen wil, nu hij toch in Europa is. Wat heeft hij hier in Italië? De mensen zijn wel vriendelijk. Tot aller verbazing hebben zij de Engelsen, Canadezen en Amerikanen niet als vijand bejegend, integendeel, min of meer als bevrijders begroet. De vriendschap voor de Duitsers zat blijkbaar niet al te diep in de harten van de Italianen! Maar wat heeft hij in Italië, waar hij de lui toch ook niet verstaat?

Hij blijft niet op het vasteland van Italië! Ze varen over naar Corsica en Sardinië. Ja, je ziet zo wel wat van de wereld.

Vijandelijkheden zijn er niet meer. Zo is Sardinië een recreatie-oord voor John en zijn makkers. Maar het bevredigt hem niet. Hij wil naar Holland, nu hij er niet zo heel ver vandaan is, het land van vader en moeder, die er zoveel van verteld hebben.

Het verblijf op Sardinië duurt nauwelijks een week. Wéér over de blauwe Middellandse Zee. Waarheen? Ze weten het niet, maar de zeelui onder hen zeggen, dat de koers naar het westen is. Dat kan niet anders zijn dan naar Spanje of Zuid-Frankrijk. Spanje is wel uitgesloten, blijft Frankrijk over.

Dat klopt. Het leger landt in Zuid-Frankrijk en trekt door 't Rhônedal, noordwaarts, alom met gejuich door de levendige Fransen begroet. Nu, levendigheid kent John nu zo langzamerhand wel; moet je bij de Italianen komen!

Frankrijk is nu vrijwel van Duitsers gezuiverd, evenals België en Zuid-Nederland. Maar boven de Moerdijk spelen zij nog hun laatste spel. En in de Belgische Ardennen beginnen de Moffen nog een tegenoffensief, dat de Amerikanen verrast. Het is een laatste stuiptrekking. Want als de winter voorbij is, volgt in het vroege voorjaar de laatste stoot: de geallieerde legers trekken de Rijn over en de Duitser wordt in eigen land bevochten, zó bevochten, dat — als de zon van Hitler geheel is ondergegaan — 't leger kapituleert en Montgomery op de Lüneburgerheide de voorwaarden dicteert.

Even daarvoor is er met John Stelmaker iets gebeurd, dat hem met vreugde vervult: door het Hannoverse optrekkend naar het noorden, kan zijn legergroep afzwenken en trekt de Gelderse Achterhoek binnen.

Het is tijd, dat er weer post kan worden verzonden.

Het zijn slechts enkele regels: "Goed gezond. We trekken vandaag Holland binnen. Dat moet in de Gelderse Achterhoek zijn, want ik heb de naam Zutfen gehoord. Dus ben ik in het land dat vader zo goed kent. Ik denk, dat vader wel jaloers op mij zal zijn. Ik zal trachten de familie te zien en te spreken."

* * *

In de Achterhoek dondert het kanon en ratelen de mitrailleurs. Het is veel erger dan in mei 1940. De Duitsers weten dat zij het spel verloren hebben, maar bieden nog verweer. Dus móét de bevrijder wel optreden, al doet hij het kalm aan en spaart zoveel mogelijk.

Dat kan evenwel niet verhoeden, dat de toren van Doesburg stukgeschoten wordt en de kerk, in het centrum van het stadje, half in puin komt te liggen.

Natuurlijk houden de Duitsers het niet. Ze worden verjaagd, trekken de IJssel over, Holland in. Wat zijn ze daar in vredesnaam van plan?

Door een haag van juichende bewoners trekken de Canadezen Doesburg binnen, waarna de zwermen het land doorkruisen, op zoek naar overgebleven Duitsers.

Zo rijden twee carriers het erf van "IJsselzicht" op, waar Jannes en Sijmen Haverdink met open mond de vreemde soldaten aanstaren. Ook Marie komt naar buiten.

"Welkom, jongens," roept zij, er niet aan denkend, met Canadezen te doen te hebben, die haar niet verstaan kunnen.

"Jullie hadden al veel eerder hier moeten zijn. Maar nu wordt 't goed."

"Nu zijn we d'r hoor, miss," roept de bestuurder van de eerste carrier, vrolijk in perfect Hollands. "We hebben dorst, miss."

"Kom binnen, jongens," nodigt Marie. "Melk of wat anders, we hebben hier nog wel wat."

"Zijn hier geen Duitsers, miss?"

"Welnee, helemaal niet geweest."

"Ben jij een Hollander?" vraagt Jannes, tot wie het doordringt, dat die Canadees hem verstaat en in het Hollands antwoordt.

"Nee, boer, een Canadees, maar m'n vader is een Hollander geweest."

"O, zit het zo in elkaar. Je hebt je Hollands nog niet verleerd, maat."

De makkers hebben het uitnodigend gebaar van Marie begrepen en zijn haar naar de grote keuken gevolgd. Zij hebben de grootste schik en werpen hun mutsen op een stoel.

De bestuurder volgt met Jannes en Sijmen en zet, in het vertrek gekomen, ook de muts af. Belangstellend neemt hij de omgeving op: zo, is dit nu een Gelderse boerderij? 't Klopt precies met wat vader ervan vertelde. Opeens merkt hij, hoe de vrouw hem strak staat aan te kijken. Maar hij merkt niet, hoe de kan in haar hand geen vast steunpunt heeft. En bespeurt ook niet, dat zij bleek wordt.

Marie Saalmink is in enen een kwarteeuw terug: daar op die stoel, in die ietswat nonchalante houding . . . dat is Jan Stelmaker! Zo zat hij thuis in de Zevenbuurt! Dezelfde houding; dezelfde oogopslag. Die jongen lijkt precies op Jan, haar Jan van toen . . .

"Ik ken geen Engels," zegt ze, met moeite hem aanziend.

Hij lacht de goedmoedige lach van Jan. En zijn ogen, Jans ogen, twinkelen! Hoe is het mogelijk, hoe is het mogelijk!

"Spreekt u maar Hollands, miss. Dat ken ik evengoed als Engels. Wat wilt u weten? Ik zie dat u wat vragen wilt."

"Hoe-heet-je?"

"John Stelmaker, miss," antwoordt hij stomverbaasd.

Marie zet de kan op tafel en leunt zwaar op dat meubelstuk. Dan moet zij gaan zitten.

"Ik heb het gedacht," stottert zij. "Nee . . . ik dacht . . . maar dat kon niet . . . ja toch . . . John Stelmaker. Je lijkt sprekend op je vader!"

"Hebt u mijn vader gekend, miss? Dat is leuk. Nu kan ik toch merken, dat ik in Holland ben."

"Jongen, ik heb je vader heel goed gekend. Hoe maakt hij het?"

"Best, voorzover ik weet."

"Geef die jongens nu eerst eens wat melk, Marie," onderbreekt Jannes ongeduldig het gesprek tussen die twee. De acht andere soldaten zitten verwonderd te kijken.

"Ja, ja," haast Marie zich.

"Zij heeft mijn vader gekend," verklaart John aan zijn makkers. "Mijn vader komt uit deze streek, zie je."

De Canadezen drinken hun melk, praten met elkaar en trachten de beide boeren te benaderen. Maar die halen de schouders op: dat koeterwaals verstaan zij niet. Ze lachen alleen maar wat.

Het is rumoerig in de keuken. Een paar Canadezen lopen naar buiten. Het is fraai voorjaarsweer.

(Wordt vervolgd.)

Seminar "Christian in Industry"

by Rev. P. A. McCarrol

A two-day seminar on the "Christian in Industry" was held recently in MacNab St. Presbyterian Church, Hamilton; attended by members of the Christian Reformed, Mennonite, Roman Catholic, Presbyterian, United, Reformed and Anglican churches.

The opening address was delivered by the honorable Robert Welch, Provincial Secretary and Minister of Citizenship. His topic was: "Christian Responsibilities in Public Life". Lively discussions arose in the groups that followed Mr. Welch's address - - - especially when the groups discussed the question of "compromise" in government: How does a Christian react in a government debate when he realizes that his goal will not be achieved? Does he withdraw from government? Does he attempt to continue being "salt" and "leaven" and thus continue to work towards the attainment of his Christian goals?

Dr. Donald Masters, professor of History at Guelph University, led the afternoon program of the first day, with a presentation of the "Development of the Labour Movement in Canada". In his lecture, Dr. Masters gave a concise and informative resume of the labour movement from its inception to the present day.

Professor Alan Farris of Knox College, Toronto gave the first theme address on the second day of the seminar, entitled "Biblical Motives For Social Action". Professor Farris stated that "there is a kind of holy worldliness which is altogether appropriate to the Christian life. Those, therefore, who bear Christ's Name and who claim to be empowered by His Spirit can never, with God's blessing, withdraw from the world which God has created and (in) which Christ . . . is presently active with a life-giving and renewing Spirit."

Prior to lunch, the Rev. Dick Habermehl told of some of his experiences in the Oshawa Christian Reformed Church as they attempted to relevently apply the Gospel in the midst of an industrial situation.

The final theme speaker, the Rev. Father John Le Sarge, S.J., from St. Ignatius College, Guelph discussed the "Christians' Problems in Industrial Society". He raised many questions such as: "Do we need to develop a new economic philosophy which is neither liberalistic nor socialistic, but which has as its finality men redeemed by Christ and collaborating with His design of ongoing creation? What has the Church to say and to do for such central issues as leisure and poverty (social and natural)? Is there a transcendent God? Does He have anything to do or to say to man in industry? Does the Church have a role to play in the world, or is the world the playground of Satan?"

In the final summation period, it was decided that further meetings of this type would be held — to continue discussion, encourage realistic inter-denominational contact and to consider possible action.

Several of the men who attended the seminar expressed real appreciation for the opportunity, which these meetings provided, of meeting with concerned Christians from other denominations. This feeling was especially pronounced among the Calvinists who attended. One man stated: "It is good to know that there are Calvinists within the Presbyterian Church - - - I thought they were all liberals."

ELEGIE

by de dood van KLAAS DIJK

Hij die in vele bressen stond
— trouw tot het laatst was het zwaard in zijn hand;
anderen weken, hij hield stand —
werd neergelegd in zijn moedergrond.

Laat nu de vanen gestreken zijn.
— Hoe dapper droeg hij de oude vlag;
zijn schip ging nimmer over stag —,
laat alle tumult nu geweken zijn.

Onbuigzaam als een verweerde eik,
— omdat hij boog voor Gods hoge troon,
vroeg hij geen mensengunst of loon —
was hij een man als zijn naam: Klaas Dijk.

Hij hakte de brokken van zwaar graniet,
die hij in de eeuwige bergen vond,
en jubelde van Gods vast verbond,
en zong van Hem zijn dogmatisch lied.

Klaarheid en vastheid, gegoten metaal,
waren zijn woorden, belijnd en sterk,
pilaren in een Gothische kerk,
zilv'ren app'len in gouden schaal.

De kerk des Heren had hij lief;
haar blijdschap was blijdschap in zijn hart,
haar neergang was hem tot diepe smart,
haar ongerief zijn ongerief.

Hij, die de schaduwen vallen zag,
en de vijand in de poort zag staan,
is nu de poorten ingegaan
van het grote Licht en de nieuwe Dag.

Laat nu de vanen gestreken zijn,
maar laat ook het lied nu worden gehoord
van de grote schare voor Gods poort,
waar de schaduwen geweken zijn.

L. Praamsma

BOX 99 FOR CONSUMERS

The Honourable John N. Turner, Minister of Consumer and Corporate Affairs, announced recently that consumers may now mail complaints or inquiries to "The Consumer, P.O. Box 99, Ottawa, Ontario".

"The consumer now has a central mailing address in Ottawa for easy communication with the federal government on consumer matters," Mr. Turner said.

Mr. Turner explained that in the past the consumer has not known where to send complaints because consumer legislation is administered by many Government departments and agencies. "I represent the consumer in the federal Government, and I want the consumer to have easy and direct access to me and my Department," Mr. Turner said.

Complaints or inquiries sent to "The Consumer, P.O. Box 99, Ottawa, Ontario" will be assured of quick action.

Mr. Turner commented, "The official name of my Department is quite a mouthful. Our purpose in establishing this new address is to make it easier for the consumer to communicate with the federal government on consumer matters.

WHICH MINISTER
will visit the Niagara Peninsula this summer and is willing to preach in Wellandport C.R.C. on any of the following Sundays: July 7, 14, 21, 28. Please write to clerk: Mr. J. Rintjema, Box 234, Smithville, Ont.

DATUM CENTRALE

24 april 1968	Filmavond Dik Trom etc., Bowmanville, Ont.
25/26 april 1968	Drama Club of Toronto District Chr. High, "The Little Foxes", Highschool Auditorium.
26 april 1968	Filmavond Dik Trom etc., Brantford, Ont.
27 april 1968	Convention Chr. Labour Association of Canada, in Toronto, 9.15 a.m. in West Humber Collegiate Institute, 1675 Martingrove Rd., Rexdale, Ont.
27 april 1968	Filmavond Dik Trom etc., Trenton, Ont.
29 april	Filmavond Dik Trom etc., Orangeville, Ont.
2 mei	An Evening of Music (sponsored by Women's Guild H.D.C.H.). First Chr. Ref. Church, Hamilton.
3 mei	Filmavond Dik Trom etc., Toronto, Ont.
4 mei 1968	Filmavond Dik Trom etc., Burlington, Ont.
8 mei 1968	Convention Federation of Chr. Ref. Ladies Societies, 10 A.M. in McMaster University, Hamilton, Ont.
10 mei	Spring Concert by the Choirs of Calvin Chr. School, Westmount Sec. School, Hamilton, Ont.
11 mei 1968	Annual membership meeting of the A.R.S.S. in Hamilton, Ont., Chr. Education Centre, 521 West 5th Street.
3 july— 9 augustus 1968	Summer Course 1968 sponsored by the Ontario Alliance of Chr. Schools and the A.R.S.S. in Timothy Chr. School, Toronto, Ont.
2-5 augustus	Ontario Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., at Bolton, Ont.
5—17 en 19—31 augustus 1968	Summer Camp for Retarded Children, sponsored by the Ont. Christian Association for Exceptional Children, at Camp Medeba, West Guilford, Ont.
23-26 augustus	Alberta Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., Calgary, Alta.
30 augustus — 2 september 1968	B.C. Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., at Cultus Lake, B.C.

De meeste van deze samenkomsten zijn geadverteerd in ons blad. Wij verwijzen naar die advertenties voor verdere bijzonderheden.



VAN ANDERE DRUKPERSEN

HET VERSCHIJNSEL VAN DE "VERONTRUSTING"

In het "Gereformeerd Weekblad" van 1 maart j.l. troffen wij onderstaand artikel aan, dat wij in zijn geheel overnemen.

•

Te allen tijde heeft men het verschijnsel gekend van de verontrusten. Ze hebben een rumoerige rol gespeeld in de kerkgeschiedenis.

Het is echter van het grootste belang om onderscheid te maken tussen twee soorten verontrusten.

Om wille van de wet

Er zijn verontrusten om wille van de wet. Dat zijn de ijveraars voor de harde orde, voor de strenge discipline, voor de overgeleverde inzettingen. Ze beheersen de dorpsopinie. Met hun venijnige tong bannen ze uit, wie zich niet naar hun bittere inzichten wil schikken. Het zijn geboren inquisiteurs. Speurhonden van de wet. Koud, liefdeloos. Ze schrikken nergens voor terug, voor geen kerkscheuring, voor geen hartebloed, voor geen schending van de naam van Christus, voor geen afbreuk aan de eer van God. Ze malen er niet om dat door hun liefdeloos optreden de kerk van Christus een aanstoot wordt voor hen die de heerlijkheid van Christus nog niet kennen.

Ze hebben geen kijk op hun diepere beweegredenen. Ze gruwen van de pan-sexualist Sigmund Freud, maar het zou goed zijn als ze van hem iets zouden leren over de geheime drijfveren van ons onderbewuste en onbewuste zieleleven. Dan zouden ze daar vaak ontdekken allerlei frustratie die ze op hebben gelopen in hun jeugd; allerlei figuren uit hun vroegste jaren, die, zonder dat ze het zelf weten, telkens weer via de associatie in hen naar boven komen. En zo menen ze te strijden tegen "die en die — hier en nu", terwijl ze in feite nog altijd vechten tegen bepaalde mensen in hun jeugd, een strijd die nooit naar een overwinning voert, eenvoudig omdat ze niet weten tegen wie ze eigenlijk strijden. Na iedere vermeende overwinning komt toch die onrust in hen naar boven en zoeken ze weer naar nieuwe vijanden en mogelijke nieuwe slachtoffers van hun "wetsverontrusting".

Casuïsten

Een kenmerk van dit soort verontrusten is dat het verwoede casuisten zijn. Het zijn de uitpluizers van de "gevallen" (= casus). Ze weten je precies te vertellen, wat je van God wèl en wat je niet mag doen. Ze hebben altijd de duimstok van de "wet" op zak en kunnen je op de centimeter voorrekenen hoever je afgedwaald bent van Gods wet door dit of dat te doen of na te laten. En meestal onbewust hebben ze een diepe afkeer voor "de schare die de wet niet kent". Ze zijn aanhangers van de 'zuverste" orthodoxie, — o het kan niet rechtzinnig genoeg gezegd worden —, maar de kern van het rechtzinnige belijden van onze kerken is aan hen voorbijgegaan. Ze hebben het Evangelie niet begrepen. Ze hebben nooit gekeken in de diepe meedogende ogen van de goede Herder.

Jezus streed tegen sadduceeën èn farizeeën

Tot dit soort verontrusten zou ik willen zeggen: Jezus heeft niet alleen tegen de vrijzinnige sadduceeën gestreden, maar heeft zijn felle striemende rede gehouden tegen de farizeeën. Laten wij onszelf toch steeds onderzoeken. Het is gemakkelijk om in algemene termen te zeggen: Ik ben een zondig mens. Maar zijn we bereid om die zondigheid konkreet op te sporen, om de mogelijkheid aan te nemen dat we in onze strijd voor de zuivere leer misschien gedreven worden door zeer kleinzielige motieven bv. omdat men u voorbijging bij de keuze van ouderlingen, deputaten, professoren, curatoren of wie weet wat voor "-oren" meer. Hebt u misschien een hekel aan die of die? Kunt u het niet zetten, dat hij steeds maar in de publiciteit is, dat hij sprankelend is in zijn artikelen of boeken, waarbij vergeleken uw pennevruchten maar wat gestuntel zijn? Hebt u . . . Ja vul zelf maar in. Zo gedetailleerd mogelijk.

Misschien ontdekt u dan achter de witte pleistering van uw dode orthodoxie het bederf van uw egoïsme en begint dan uw hart te schreien om uw liefdeloosheid in het verleden, waardoor u velen wellicht pijn hebt gedaan en verongelijkt. Klaag dan uzelf aan voor de heilige God, maar weet het dan dat er genade is, niet slechts voor de tollenaars en hoeren, maar ook voor farizeeërs, die tot bekering kwamen. En indien u zich dan in ootmoed en vertrouwen aan Jezus Christus overgeeft, dan zal de warmte uw ziel binnenstromen; Zijn warmte die uw ijskoude ziel zal doen ontdooien, zodat uit die vruchtbare aarde de bloemen zullen ontspruiten en een rijke oogst van waarachtig goede werken — werken der liefde — zal rijpen.

Om wille van het Evangelie

Er zijn echter ook verontrusten om wille van het Koninkrijk Gods, maar dan in evangelische zin. Zij zijn bezorgd omdat het Koninkrijk van hun hemelse Vader wordt aangevallen en dreigt af te brokkelen.

Zij leven vanuit de vrijheid die Christus voor hen heeft gekocht met Zijn bloed. Die vrijheid bestaat allereerst daarin dat zij zich van de vloek van de wet bevrijd weten. Daarom is er bij hen geen krampachtigheid, geen angst in al zijn verschillende vormen. Daarom komen zij ook niet zo gemakkelijk op een dwaalspoor zoals de eerste soort verontrusten, die ten diepste leven uit de angst, angst voor hun persoonlijkheid die ze van alle kanten bedreigd zien, angst voor pijnlike belevenissen van vroeger die ze telkens weer in nieuwe vormen voor zich zien opdoemen. En de angst is nu eenmaal een slechte raadgeefster. De verontrusten om wille van het Koninkrijk Gods missen die angst en hebben reeds daarom een stuk wijsheid in zich.

Die vrijheid bestaat vervolgens daarin, dat zij in alle rust vanuit de norm van Gods Woord de toepassing van de wil des Heren zoeken in hun eigen leven en in het leven van de gemeente en van de maatschappij.

Ze weten zich Koningskinderen. Ze weten: hun Koning is geen slavendrijver, geen barse diktator, geen koude wetgever. Hun Koning is hun Vader, die Heer is over Zijn eigen wet. Deze Koning heeft deze wet gegeven vanuit een persoonlijke liefde en ze gevuld met Zijn goddelijk leven, waardoor een dichter een hele psalm 119 lang kan juichen over de schoonheid, de heerlijkheid, de liefelijkheid enz. van de wet.

Geleid door de Geest

Ik kan het ook zo zeggen: Deze mensen laten zich leiden door de geest van Christus, d.i. de Geest van God. Ze zijn immers zonen van God (Rom. 8:14). Dat is de grote genade in hun leven. Ze hebben begrepen, dat er een zeer stellige belofte is: ". . . hoeveel te meer zal uw Vader uit de hemel de heilige Geest geven aan hen, die Hem daarom bidden" (Luk. 11:13). Zij leven voortdurend vanuit de dankbaarheid om de zekerheid van deze belofte en om de ervaring dat die belofte telkens vervuld wordt door de Geest die in hen woont.

Maar juist daarom weten zij ook waar het op aan komt (Rom. 2:18) en niet de "mannen van de wet" zoals die getekend worden in Rom. 2:17—24. Zij weten dat zij niet te strijden hebben tegen vlees en bloed, tegen sterfelijke mensen, maar dat de eigenlijke strijd gaat tegen het leger van boze machten dat achter die mensen staat (Ef. 6:10—20).

Geen angst, wel vreze

Daarom echter kan hun strijd toch ook zo bewogen zijn. Ze weten dat zij staan aan het front van eeuwig licht en eeuwige duisternis, als soldaten van hun hemelse Here. Zij kennen geen angst, want ze weten dat de Heilige Geest in en met hen strijdt en dat Jezus in staat is om slechts met de adem van Zijn mond dit satanische uitvaagsel weg te vagen. Wel kennen ze vrees, maar dat is de vreze des Heren, die het beginsel is van hun wijsheid. Deze vreze is eerbied, diep ontzag, aanbidding, opstijgend uit een kinderhart.

Zij weten dat de eigenlijke strijd niet gaat tegen bepaalde "gevallen", maar tegen de geest die er achter staat, de geest van de wereld, de boze geest.

Ook zij zullen wijzen op bepaalde "gevallen", maar niet om daar meteen de duimstok van de wet aan te leggen, maar om ze te laten zien als symptomen, als uitingen van een verkeerde geest. Slechts wie de Geest van Christus bezit kan het onderscheid proeven tussen de casuïstiek van de farizeeër, van de verontrusten van de eerste groep, en de profetische duidingen van de verontrusten van de tweede groep. De eersten willen met de "gevallen" veroordelen, de tweeden gebruiken de gevallen in een poging om de werken van de Boze te ontmaskeren, om de mens die in zijn strikken verward is, de weg te zijn naar de bevrijding, de weg naar het heilige, naar de Heilige, Jezus Christus.

Wij zijn geroepen profeten

De waarachtig verontruste is een profeet. Hij wil mond Gods zijn. De Here heeft hem daartoe geroepen. Hoe kan het ook anders? Immers de Geest der profeten rust niet slechts op hem, maar woont voor altijd in hem.

Daarom kan hij ook met de kracht van de profeten spreken. En ook daarin kan hij lijken op de verontrusten van de eerste groep. De gemeente die echter de gave van de onderscheiding der geesten bezit, zal zeker het onderscheid bemerken tussen de taaie verbittering van een mens die zijn complexen, zijn innerlijke moeilijkheden, afreageert op anderen, — en iemand die bewogen wordt door Gods Geest. In de kracht van de profetie zal zulk een gemeente altijd de liefde horen doorklinken. Wee echter de gemeenten, wanneer zij die gave van de onderscheiding niet meer bezitten!

Mag ik eens een voorbeeld noemen? De Open Brief van de 24 hervormde predikanten. Men kan het misschien niet eens zijn met al de "gevallen" die zij signaleren, maar naar mijn overtuiging spreekt uit heel deze brief de Geest van Christus. En het zou een werk, de farizeeën waardig, zijn als men het Woord Gods dat door deze brief heen klinkt, krachteloos zou willen maken door die brief aan te vallen op ondergeschikte punten.

Proeft de geesten

Het lijkt mij van groot belang om dit onderscheid tussen twee soorten verontrusten goed voor ogen te houden. Anders komen mensen bij elkaar die helemaal niets eens geestes zijn, en leven broeders en zusters die eigenlijk bij elkaar horen, vervreemd van elkaar.

Om dit nog even toe te passen op onze eigen gereformeerde kerk: Ook ik ben verontrust over veel dingen in onze kerk. Ook ik maak mij zorgen over de richting waarin wij gaan. Ik kan natuurlijk in dit artikel daar niet verder op ingaan.

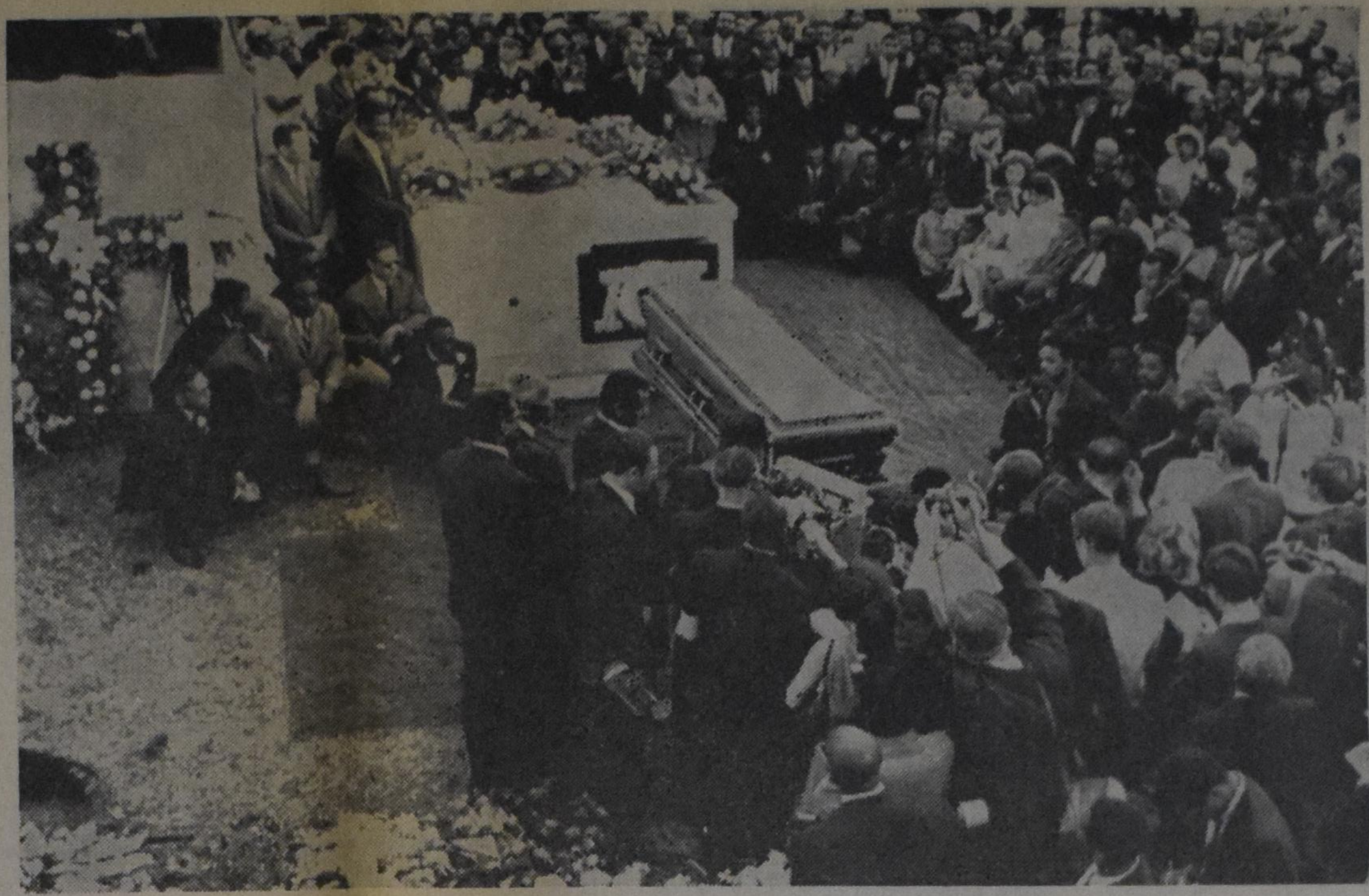
Maar ik zou toch echt niet graag in een gezelschap terecht komen van mensen die zich vitterig opstellen tegenover onze kerken en die hun tijd verdoen met het alleen maar aantonen dat dit of dat niet in overeenstemming is met kerkorde of belijdenisgeschriften. Ik zou mij slechts thuis kunnen voelen bij hen die iets van de gloed des Geestes in zich mogen ervaren, die branden van ijver voor het huis des Heren, die zich verlustigen in de grootheid van het machtige en lieflijke Koninkrijk Gods.

Schenke de Here ons een inzicht in de diepste motieven van ons eigen hart; schenke Hij ons ook de gave van de onderscheiding der geesten! Proeft de geesten of ze uit God zijn (1 Joh. 4:1).

H. J. Hegger

Oh, America, America!

In Memory of Dr. Martin Luther King, Jr.



More than 150,000 people attended the funeral of Dr. Martin Luther King. At the right Mrs. King and her children.

We who are alive today are standing once again in the portals of death. We have been here before, but we didn't expect to be back so soon and so suddenly.

We, young, healthy, red-blooded Americans have a sense of justice and freedom and individual rights. We flare up when our rights are being touched and we do everything within our power to escape confinement when our freedom is curtailed.

We have come from a stock of hard working people; people who have felt the growing pains of a new nation in their bodies. Some of us came from Britain on the Mayflower and similar small vessels, endangering their lives to flee the oppression of a dictated conscience and a prescribed religion.

We pride ourselves in our practicability, in the strength of manual labor, and that pride is deeply rooted in our nation's history. Our forefathers, awakened by the preachers of fundamental human rights and human dignity felt for the first time in their lives that they could be *somebody*. They attached honor and dignity to their struggle for life in the New World.

Then, one day, some unknown Dutch sailor shipped a little black girl from the Gold Coast of Africa to the shores of the Americas and sold her to an English plantation owner in the South. He received a good price for the black girl and boasted about it to his friends. The oppressed became the oppressors.

The little girl was unhappy because the environment was strange and the climate was cold. She lived in the corner of a farmer's estate and worked in the fields. Sometimes she would straighten her back and look up to the hills and humm a heathen tune. And she would wonder about the Christian country that the white medicine man had talked about when he visited her tribe many rains ago.

She lay awake nights because her back ached and her muscles were sore, and she softly sang a song of grief for the world she had left behind. It seemed as if something inside her had died when she tried to remember how she used to sleep on the earthen floor in her father's cabin. But she couldn't. As a slave she lay in her master's bed to warm it up before he retired. Then she would go to her own cot.

The little girl was married off to a Negro servant but she didn't live with her husband like white married couples did. They were property of the plantation. She gave birth to a number of sons who didn't know their father and were raised in the fields. The sons soon learned to plant corn and pick cotton and tend the garden of the master.

And the black woman gave birth to daughters who did chores around the house and became mothers at a young age. They were trained to be washerwomen and cooks and lived in cheerless cabins. They also were used as vegetable pickers and harvesters and melon gatherers and were servants to the white man's whims.

Then came the war and they were free. Slave to no man they were, but they couldn't free themselves from their slave ancestry and from the toilsome labor they were used to. Free they were, but patronized by the plantation owner on whom they depended for a livelihood. The children of the little black woman worked hard so they would be worthy of the new freedom they enjoyed.

They were born in a brave new world and they had hopes that the brave new promises of the white man would be realized in their lifetime. But they died as they were born: poor and lonesome and still nonpersons. Desillusioned by the experience, they began to look for freedom and justice no longer in the here and now, but in the hereafter. Their funerals became celebrations of a passing on from rejection to acceptance, from a hell on earth to a heaven above.

The sailor and his friends and the plantation owner and his friends became still richer in exploiting and controlling the lot of the children of the black woman.

The black children and the mulattoes, the half-and-halfs and the ones who could easily cross the color line, hoped and waited and waited some more. With all their freedom and new chances they still were unable to enjoy the feeling of being *somebody*. They still were left with a dream of being a human being with human wants and needs and hopes and aspirations. And something within them seemed to be dying.

Yes, young Americans, we've been in the portals of death before. We have been here so often that we seem to have become immune to death. The mass graves of the children of the black little woman have been carefully and slowly prepared by a white society that was born from pure enjoyment of human dignity and human freedom. We too, have hailed the fundamental truth that once was held to be self-evident, "that all men are created equal." But we silently added the adjective "White" in between the words *all* and *men*.

In all fairness we must now relieve ourselves from any guilt implied by the actions of our forefathers who lived four hundred years ago. In these portals in which we are standing today we must try to remember the good of the men and women that went before us. What lies beyond that open door ahead of us remains untouchable. We cannot change the tides and the currents of the past.

But in *our* hands and in our power lie today and tomorrow. The history now being made is made by us, young Americans. Today is *our* day! I believe our day is a more serious one than we are willing to admit to ourselves. I hear the creaking of the beams on which the house of today's civilization rests. We are standing in the portals of death, not only of human beings, but of a Christian culture.

We have heard the death certificate of a god read to us by many a doctor of modern theology and we have seen in the eyes of many a faithful that they are taking the announcement hard.

We have in our lifetime seen the brutal assassination of a president of a nation that is ruled by the people. We have seen the dark looming unknown powers reminiscent of the lower animal in the eyes of the mobs.

We have witnessed the death of the last of the major Christian poets, as T. S. Elliot rightfully was called. The poet had seen the crumbling of the pillars of our civilization:

"This is the way the world ends,
This is the way the world ends,
Not with a bang, but with a whimper."

We have lit a candle in memory of C. S. Lewis, who has been considered the last of the Christian philosophers of stature. We have watched closely when Lewis showed us the "Pilgrim's Regress", and we have read the *Screwtape Letters* which showed some of the tactics of the diabolic underground; and we fell back into our daydreams while the beams snapped and the house is about to collapse.

And now we are standing in the portals to commit to the earth what the earth has given: the body of a man born in obscurity and raised as by divine direction to speak for the little black woman and her children. From the steps of the age old Lincoln Memorial in Washington his voice still echoes: Let my people go! Christians, don't you see that these black men and women are humans who enjoy being *somebody* as much as you do?

"I have a dream that my four little children will one day live in a nation where they will not be judged by the color of their skin, but by the content of their character."

There is much dying in white, middle class, lethargic America. And there is much wailing in black, poverty stricken, apathetic America. Together we have painfully witnessed the death of authority and of lawful representation by the people. Together we have heard the poet cry and the philosopher moan on their death beds. Together we have watched morality ebb away under the addiction of the "New Morality."

We bow our heads in shame at the poor man's grave of Dr. Martin Luther King. For he died on a day in which we were alive. He died in a society in which injustice reigns and death has become a motive for living. But do not cry over Dr. King. For he has passed on to the Land of promise. But cry over America!

Oh, America, America!
Nation that murders the prophets
and stones the messengers sent to her!
Awaken!

Cor. W. Barendrecht

EDITORIAL

On being a Contemporary Christian

There is a wellknown tale of a father and a son who both had to travel towards a certain destination, following, however, a different course. When after their journey they met again, the son excitedly told his father how he had experienced God's care and guidance when his car almost went off a cliff. At the last moment he had been able to keep his car on the road preventing him from falling down into a ravine.

The father heard the story of his son and marvelled about the miraculous way in which his son had been saved. However, he said that he had experienced God's guidance in an even more marvellous way, because nothing had happened on his trip. Everything had gone smoothly which to the father was an even clearer sign of God's protection.

This is just a tale, but it pictures the attitude of many people. Only the miraculous reminds them of the presence of God. If nothing happens they start to doubt about God's presence or even about God Himself. Even Christians are led astray by this way of thinking. The Pentecostals receive much attention because they let people experience something extraordinary.

An article in "Time" of April 12, 1968, is in line with this concept. We borrowed the title above from this "Time" essay. It claims that nothing special happens in the Christian church of today. In fact, the church cannot keep pace with science and technology, and thus gets outdated. It struggles with the problem of Christianity in the midst of change, confusion and disarray and tries to find a solution. It endeavours to give an answer to many Christians who do not find what they are looking for in their churches. It puts in a real effort to make Christianity acceptable to modern man.

We cannot go into all the details of the "Time" essay, but we would like to go into a certain aspect of the essay's exposition of contemporary Christianity. Says the essay, "The churchgoer could once take comfort in the fact that he belonged to what was essentially a Christian society, in which the existence of an omnipotent God was the focus of ultimate meaning. No such security exists today, in a secular-minded culture that suspects the eclipse rather than the presence of God."

The danger in the essay is that it reads smoothly. Superfluous reading makes the author's train of thought acceptable. But, going into it a little deeper, we face some difficulties. Can we speak of a Christian society, which is now past? Was there ever a society which confessed the presence of God? The Christian church did, but did society? We don't believe so. The Christian church has always been alone in a secular society. It spoke a language which was not understood, it had a faith which was not believed, and it had a God who was non-existent to the unbeliever.

Our main objection, however, is to what the "Time" essay continues to write. It says, "Science and technology have long since made it unnecessary to posit a creative Deity as a hypothesis to explain anything in the universe. From Marxists, existentialists and assorted humanists has come the persistent message that the idea of God is an intellectual bogy that prevents man from claiming his mature heritage of freedom."

This, it seems to us, touches upon the heart of the matter. The gospel of God is *not* according to man. It is not something of this age, although it is more pronounced today that unbelievers have made it "unnecessary to posit a creation Deity as hypothesis to explain anything in the universe." In fact science and technology have not proven anything. What has made the creative Deity unnecessary, we would ask? Can the origin of life be explained? Or the human mind? Or astronomy? If an attempt is being made to explain the creation then such an explanation is loaded with assumptions.

And to say that the "idea of God is an intellectual bogy that prevents man from claiming his mature heritage of freedom" is an intellectual deception. It is true, man wants to be free and the gospel does not give him the impression that he has "a mature heritage of freedom." There is a freedom of the gospel alright. The mystery of the gospel is in the covenant of God. In Jesus Christ God has come down to us to make us free from the bondage of sin. Man can only live and develop when he is rooted in Christ. If not, man is a slave of the devil. There is no middle road. One belongs either to God or to Satan. There is not such a thing as a mature heritage of freedom. To talk about such a freedom is discussing a thing which does not exist.

It is regrettable that "Time" has given this essay a place in its columns. Usually these essays are interesting indeed, but this one has been written by someone who may have studied theology, but who has missed the real point. That real point is the personal relationship to a personal God. And because this personal point is missing in the beginning, the entire essay is misdirected. A plea, such as the essay makes, for more neighbourly love without full emphasis on the love and surrender to God is like a car without an engine. It cannot move anyone.

D.F.

ATTENTION LADIES

PLAN TO ATTEND THE

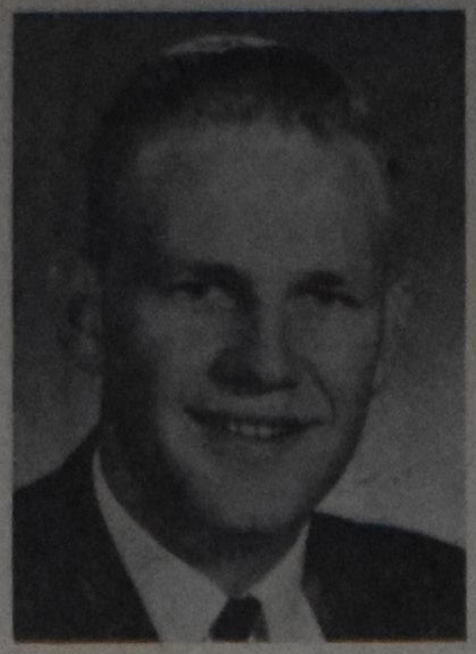
CONVENTION

of the Federation of Christian Reformed Ladies' Societies

being held this year in HAMILTON, ONT. at McMASTER UNIVERSITY on

Wednesday, May 8, 1968

Theme: "ONE IN CHRIST"



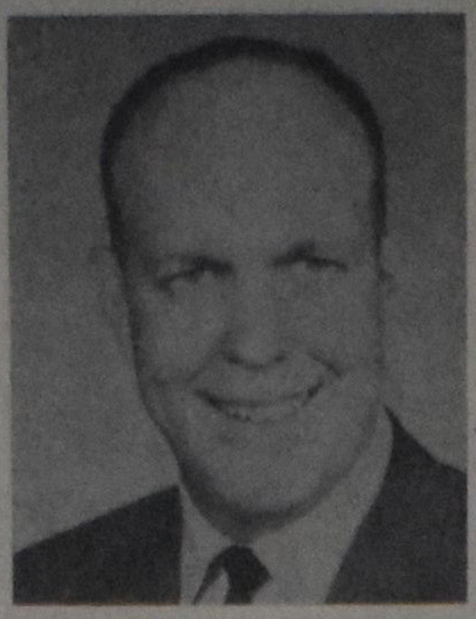
Morning session 10 a.m. Dutch.

Speaker

Rev. Jerry J. Hoytema

of Grimsby, Ont.

INSPIRATIONAL ADDRESS



Afternoon session 2.30 p.m. English.

Speaker

Rev. G. D. Negen

of Manhattan Chr. Reformed Church.

Topic: SEGREGATION.

(Rev. Negen works under the Black People of Harlem, New York.)

FOR TICKETS write to Mrs. N. FEDDES, R.R. 2, DUNDAS, ONT. Admission tickets $1.00. Meal tickets $1.25. Deadline April 25, 1968.



You are cordially invited to hear

Miss Phyllis Mitchell,

writer of the well-known column "Your Life and Mine" in "The Hamilton Spectator", who will address us the evening of May 7, 1968, at 8.15 P.M. in the First Hamilton Chr. Ref. Church, Charlton & Hess Sts., Hamilton.

EVERYONE WELCOME!

ADMISSION FREE.

Dik Trom

80 minuten Hollandse tekst

tesamen met de WORLD FAMOUS FILM OF

My Dog Shep

60 minutes (English)

WITH BOTH FILMS NO LANGUAGE PROBLEM.
YOU SEE WHAT IS HAPPENING.

Vertoningen zullen plaats vinden op

26 April BRANTFORD Hall of Christian Reformed Church.
27 April TRENTON Christian Reformed Church.
29 April ORANGEVILLE, Highschool Auditorium.
3 Mei TORONTO, District Christian High School.
4 Mei BURLINGTON Glenwood School.

Toegang voor elke leeftijd.

Beide films zullen worden vertoond via de nieuwe ARC LAMP projector welke vier keer meer licht geeft. U geniet 200% meer.

ZIE DE LACH-FILM:

DIK TROM EN Z'N VRIENDEN

LAATSTE GELEGENHEID VOOR BOEKINGEN
Rental Films Afdeling
MY DOG SHEP; HEIDI; ZENOBIA; FATHER'S WILD GAME; SITTING PRETTY; PASTOR HALL; THE BILLY GRAHAM CRUSADE.
25% korting voor aangesloten verenigingen.

Holland Film Service

5310 YONGE ST., WILLOWDALE, ONT. TEL. 223-7593

The Hamilton District Christian High School
WOMEN'S GUILD
is sponsoring

An Evening of Music

Thurday, May 2 at 8 P.M.

at the

First Hamilton Christian Reformed Church
Corner Hess and Charlton

featuring

Three Choirs and various Instrumental numbers

Admission — Adults $1.00, Students 50¢.

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

THE FEBRUARY LADDER

Names	Problems Points 288	289	290	291	Maximum Sub-Total	Previous Total	TOTAL
	3	2	3	2	10		
Jac. Heikamp, Sarnia, Ont.	3	2	3	2	10	79	89
H. Rombach (I), Toronto, Ont.	3	2	3	2	10	75	85
A. Renema, Duncan, B.C.	3	0	2	1	6	70	76
John Guldemond, Grimsby, Ont.	3	2	2	2	9	67	76
J. Lemstra Jr., Grimsby, Ont.	2	2	2	2	8	61	69
R. Bouma (III), Belleville, Ont.	3	0	1	2	6	34	40
F. Baarda, Smithville, Ont.	3	2	3	2	10	21	31
J. Kloosterman (I), Peterborough, Ont.	—	0	2	2	4	15	19
T. P. Palmer (II), Grand Rapids, Mich.	2	2	3	2	9	(92)	9

REMARKS

A few of our men did not send any solutions this time. One of them asked to keep his points, because he hopes to be back soon. We noticed already that Kloosterman took it easy during a few months. Now he wrote that a back operation had forced him to go very slowly. Fortunately his condition is much better by now.

This ladder is the first one since many years with less than 10 climbers. What is wrong with chess among the many readers of Calvinist-Contact?

The result in February was much better than in previous months: from a total of 90 we scored 72 points; not too bad in my judgment. It seems that next month the top will be reached again. Let us try, men!

CORRESPONDENCE

Dear BC-er, Fortunately there is only ONE way to play chess. An enemy knight can take his opponent's knights! one at the time, of course. You were right in not believing his "rules".

TEACHERS WANTED

TEACHERS
DID YOU KNOW??

Your application would be appreciated for teaching the primary classes of the Centennial Christian School at TERRACE, British Columbia, located in B.C.'s Pacific Northwest. Send your application and/or inquiries to: Mr. E. Talstra, Box 2288, Terrace, B.C.

The Immanuel Christian School of Oshawa invites

TEACHERS

to apply for vacancies in the senior department for the 1968-'69 schoolyear. Send your letters to Mr. Wm. R. Rang, Principal, R.R. 3, Oshawa, Ont.

LONDON DISTRICT CHRISTIAN SECONDARY SCHOOL

For the next school year we will need

A SCIENCE TEACHER

Please send inquiries or applications stating references, qualifications etc. to Mr. W. Drost, Principal, 243 Tremont Road, London, Ont.

Immanuel Christian School of Aylmer invites applications of a

TEACHER

for grade 1 & 2, 1968/69 schoolterm. Send you letter or inquiries to Mr. J. Groot, R.R. 3, St. Thomas. Phone 631-7329.

STOP! Have you considered

TEACHING IN SMITHERS, B.C.

located in the heart of the Coastal Mountains? Positions are open in the lower grades, one grade to a classroom. For further information consult THE BANNER ads in the Feb. 23rd, March 1st & 8th editions. Then write Mr. H. Bakker, Box 2117, Smithers, B.C.

In the tradition set by

MISSISSIPPI MELODY AND
THE CHRISTIAN CONCERT

THE CHOIRS OF CALVIN CHRISTIAN SCHOOL

PRESENT

A SPRING CONCERT

at Westmount Secondary School, Hamilton, Ont.

MAY 10th, 1968 — Admission 50¢.

Drama Club of Toronto
Dist. Chr. Highschool

PRESENTS:

The Little Foxes

Play by LILIAN HELLMAN,

under the direction of A. WITVOET.

This THURSDAY & FRIDAY, APRIL 25th & 26th
in HIGHSCHOOL AUDITORIUM at 8 P.M.

(Tickets at $1.00)

Who would like to complete the staff of the Brantford Christian School? We still need one more

TEACHER

(preferably male) for Grade 5 & 6, beginning Sept. 1968. The school has 5 rooms, large playgrounds, and the use of a new gymnasium. Applications should be sent to: Mr. J. Kooistra, Principal, 7 Calvin St., Brantford, Ont.

WILLOWDALE
CHRISTIAN SCHOOL TORONTO

We will need two additional

TEACHERS

for the 1968-69 schoolyear, for grades 5-7 level. Please send applications or inquiries to the Principal, Mr. N. Vandooren, 60 Hilda Ave., Willowdale, Ontario.

Due to further study of two of our staffmembers the John Knox Christian School of Woodstock will need

2 TEACHERS

for the 2-3 and 5-6 grade levels. Please send your inquiries and applications to the principal, Mr. R. Vander Ploeg, 1045 Parkinson Road, Woodstock, Ontario.

The Agassiz Chr. School in the beautiful Fraser Valley is in need of

2 TEACHERS

for the lower grades. Please send applications to the principal, Miss H. de Lange, Box 323, Agassiz, B.C.

The Springdale Chr. School will need a

TEACHER

for the intermediate grades, starting next September. Please direct inquiries to our principal, Mr. David L. Witt, R.R. 4, Bradford, Ont.

The Richmond Christian School (near Vancouver, B.C.) needs:

A PRINCIPAL
&
THREE TEACHERS

for the primary & intermediate grades. Apply to: Mr. J. De Vries, Principal, 976 Alberta Road, Richmond, B.C. (phone: 278-5944).

We invite applications for the position of

ELEMENTARY TEACHERS

in all levels.

Attractive salary and benefits for experienced and qualified teachers. Consider the advantages and challenges of teaching in a large school system.

Write or phone for an application form: Mr. R. Klapwyk, Principal Calvin Christian School, 547 West 5th St., Hamilton, Ont. Phone 385-2045 (area code 416).

Calvin Christian School, Chatham, Ontario, will be in need of

TEACHERS

for various grade levels, for the 1968-69 school year.

Please send applications to the Principal, Mr. J. Postma, 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

The Sarnia Christian School needs

A PART TIME TEACHER

(three days a week) to relieve the principal and to assist in remedial work (primary grades). Send letters to Miss R. Van Westenbrugge, Princ., 1722 Dell Ave., Sarnia, Ont.

The Timothy Christian School in Barrie, Ont. needs a

TEACHER

for grades 3 and 4 by Sept. 1968. Please write to Mrs. J. Vandyke, 418 Codrington St., Barrie, Ont.

The Calvin Chr. School of
KINGSTON,

the University City of Eastern Ontario, will be in need of

TEACHERS

for the lower and the intermediate grades, for the 68-69 schoolyear. Please, send applications to the principal, Mr. H. van Rossum, 309 Van Order Dr., Kingston, Ont.

The John Knox Chr. School of Clarkson, Ont. will need

A TEACHER

for September 1968, for a Junior grade.

Clarkson is a small community located on Lake Ontario, and connected by fast commuter train with Toronto 20 miles to the East and beautiful Oakville, 5 miles to the West. It is the home of the Sheridan Park Research Center and University courses are offered nearby.

Please direct applications and inquiries to the Schoolboard, P.O. Box 54, Clarkson, Ont. Attention: Mr. M. Geleynse. Telephone no. 822-0973 (3 lines).

Fraser Valley Christian High School needs

TEACHERS

for the following vacancies:

Biology, Commercial, English, and History.

Consideration will be given to every application. Qualifications and references should be included in first letter. Send all inquiries to J. S. Van Der Laan, Principal, % Fraser Valley Christian High School, 15353 - 92nd Ave., North Surrey, B.C., Canada.

THE VICTORIA CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY invites applications for its primary grades

TEACHING VACANCY

Please address your application to Mr. H. Van Huizen, Principal, 661 Agnes Street, Victoria, B.C.

Drayton, Ont. needs

TEACHERS

in the primary and intermediate grades. Apply to Mr. H. Schaly, principal, Calvin, Chr. School, Drayton, Ont.

Calvin Chr. School of Clinton is in need of a

PRINCIPAL AND TEACHERS

for various grade levels.

Please send applications to Mr. Wm. Bakker, Box 317, Londesboro, Ont.

"Red Deer Christian School"
The Red Deer Christian School Society requires

2 (TWO) TEACHERS

for its school which will be opened Sept. 1968. Please sent applications to the President Mr. G. Ouwens, 3935 - 38 Ave., Red Deer, Alta.

Neerlandia Chr. School will be in need of

2 TEACHERS

for Grades 4 & 5 and 7 & 8 for the 1968-69 school term. Send inquiries to Mr. John Piers, Principal, Neerlandia, Alberta.

Haney - Pitt Meadows Christian School, located 30 miles east of Vancouver, B.C. needs

TWO TEACHERS

one for the primary and one for the intermediate grades starting Sept. 1968. Address all inquiries and applications to Mr. A. Vandenberg, 12468 N. 11th Ave., Haney, B.C.

Langley Chr. School needs

2 TEACHERS

for grades 1 & 2, 3 & 4. Contact K. Elgersma, R.R. 3, Cloverdale, British Columbia.

The Edmonton Christian School Society invites

TEACHERS

of Reformed persuasion to apply for positions in our Christian School system from grades I to XI. A teaching-principal in the elementary grades is also required. Contact Mr. H. Konynenbelt, 3646 - 110 Avenue, Edmonton, Alberta, for further information.

The John Calvin Chr. School of Guelph is in need of

ONE TEACHER

for the intermediate grade. Send inquiries to Mr. T. Bootsma, Principal, 290 Water St., Guelph, Ont.

Lacombe Christian School will be expanding to six rooms and will require

THREE TEACHERS

for the next school term; grades 1 & 2; 2 & 3; & 6. Apply to Mr. W. Wildeboer, Lacombe Christian School, Box 434, Lacombe, Alberta.

The St. Thomas Ebenezer Christian School needs per Sept. 1968

1 TEACHER
for Grades 1 & 2 and
1 TEACHER
for Grades 5 & 6.

Send applications and inquiries to the principal, Mr. H. Marissen, 79 Lawton Street, St. Thomas, Ont.

Trinity Christian School Burlington will need a

TEACHER

for grades 3 and 4, September 1968. Please send applications to J. VanderWoerd, 310 Silvana Crt., Burlington, Ont.

Houston Christian School needs a

TEACHER

for grades 1 & 2, beginning Sept. 1, '68. This is an 8-grade 4-room school, 2 grades per room. This modern school is located in the beautiful Bulkley Valley, a tourist's paradise for scenery, hunting, fishing, boating, skiing, etc. For further informaton and/or application, please contact John Vander Ploeg, secr., Box 250, Houston, B.C.

THE HISTORY OF THE NETHERLANDS



BY D. J. VAN DIJK

9. The Netherlands under the Burgundians

After Philip the Good had united practically all Dutch provinces under his power, he tried to incorporate them with his own Burgundy and Franche Comté into one big state. His advisers told him that in a well administered country the central government should have as much power as possible. Quiet and determined as he was, Philip didn't hurry in achieving his aims, as he realized that uniting so many widely different provinces, used to their own independence, was a time-consuming affair. But he did work systematically. Most of the provinces had meetings of representatives of the various classes, which were generally convened because the monarch needed money. They were the nobility, the clergy and the so-called third estate, the latter usually representing the city burghers. Holland and Friesland, for example, never knew a representation of the clergy. So in 1464 Philip the Good for the first time summoned the joint estate meetings to Brussels. This meeting was called the States General, which in fact is still the name of the present joint Dutch Houses of Parliament, although there is not the slightest resemblance in the functions and activities then and now. Philip's idea was to strengthen the feeling of solidarity between the provinces, as well as of supra-regional unity. This met with great opposition in the provinces, for they considered the Burgundian duke's power as foreign domination. But Philip persevered in his policy. He set up a law-court in Malines, to which his subjects could appeal against sentences by regional courts. In this way he hoped to have the central verdicts grow into a kind of jurisprudence which would become a key for the regional courts and would promote uniformity of justice in his country. This, too, met with strong resistance from the regional authorities.

An important success was scored by Philip when he founded a special Burgundian-Dutch order for high nobility, called the Order of the Golden Fleece, which to its Knights was as outstanding as is the Order of the Garter in England. It bound all the high noblemen in the Dutch provinces to the Burgundian Duke who, in turn, chose from among them to appoint his Stadtholders or regional deputies there. They also formed the Great Council which advised the Duke on important matters. Although Dyon (as the capital of Burgundy) remained the official seat of government, Brussels became in practice both his residence and the centre of administration, simply because the nucleus of Philip's power lay in the Netherlands. And it was there that he publicly displayed the pomp and circumstance of the Burgundian wealth in enormous feasts which, however, were so vulgar that they were in shrill contrast to the splendour of their background.

When Philip died in 1467, the last years of his reign had been somewhat darkened by the increased power of the French king who, after the noiseless termination of the war with England, had his hands free to deal with the threatening concentration of Burgundian power at his north-eastern borders. This king, Louis the Eleventh, was a capable but totally unscrupulous man. His life's ambition was to destroy the Burgundian power and he got his chance when Charles the Bold succeeded his father Philip the Good.

Charles was a hard worker and a very high-handed man who, as he became older, was increasingly possessed by his unbridled quick temper. Louis continuously set home-front opponents against Charles, such as those of Liege, a city which consequently took a terrible beating. He even bribed high officials from the Duke's immediate entourage. Yet initially Louis suffered defeats only. No wonder, because Charles' power was immense. He conquered the province of Guelders by making use of a family dispute. He also took Lorraine, the area which separated the Netherlands from Burgundy. But he wanted still more! Charles also coveted the title of King of the ideal Delta State. But he must obtain the title from the hands of the German emperor, if it were to have any consecrated nature at all. But Frederick the Third, the German emperor who had but a small voice in his own splintered country, demanded a high price: Charles' only child, Maria, as wife for the emperor's son and heir-presumptive Maximilian. In addition he wanted military and financial aid. Charles' title was to be: King of Friesland, which actually was rather remarkable because precisely Friesland was the only Dutch district where the Burgundians had no say at all yet!

The negotiations were conducted in Trier and the date of the coronation fixed. The cathedral was hastily made ready. But Louis' agents were very active and all the German monarchs were mortally vexed with the ostentatious Burgundians. The difference between the latter and the impoverished German nobles was too striking. So in the night preceding the coronation the Emperor and his son hurriedly left the town on their way to Cologne, leaving a fuming Charles behind in Trier. But the only things he could vent his rage on were the thrones in the city's Cathedral.

From then on everything went wrong for Charles. Louis of France incited the Swiss to invade Burgundy and to loot to their hearts' delight. Rapidly Charles went to meet them, but near the Swiss border his Burgundian regulars were defeated by the fabulous Swiss lancers. A renewed attack led to an even more miserable defeat. In pent-up rage, Charles returned to his castle to Péronne. The war had cost him millions and so he needed new funds, but the States of Flanders bluntly refused, the Burgundians didn't even reply and the States General advised him to think it over. Upon hearing that the Duke of Lorraine had reconquered his duchy, Charles flew off the handle and decided on a rash campaign. At the head of a newly acquired, much too small army of mercenaries he rushed to Nancy, was defeated and was killed.

With the death of Charles the dream of the big State of Burgundy also vanished. His daughter Maria (justifiably known as "the Wealthy") married Maximilian after all, and this was one of the few marriages of those days, in which love had the upperhand. But the provinces which wanted to keep their own freedom threw the blame for everything on poor Maria. She was pressed by the States General to abandon many of her sovereign rights. In the war with France, Burgundy, where her cradle had stood, was lost. But Maximilian who meanwhile had become Emperor of Germany, held his own in the rest of Maria's lands. Their son, Philip le Beau (and if we look at his picture, we wonder why he was called so!), married Juana, the daughter of Ferdinand of Arragon and Isabella of Castilia. Juana's brothers and sisters all died, so that when in 1500 her and Philip's son Charles was born, the baby was immediately put forward as the future ruler of the Burgundian Netherlands, Spain and the German Empire. But this is when the destiny of the Netherlands was linked with other and alien powers, with the ensuing consequences. But that is quite another story!

(Radio Nederland)

MY TESTIMONY ❷

by Rev. Ladin Popov

These articles have been reprinted from "Underground Evangelism". We gratefully acknowledge the permission to do so by the publishers of this magazine. —Editor

As he spoke, it seemed as if honey was dripping from his lips. Yet I knew that underneath it all, Satan was at work. So I promptly replied, "Can a man acknowledge things that he has never done? Can you tell me that you have preached in an evangelical church? No, because you have never spoken in one. Well, neither have I been engaged in any type of espionage work. I have nothing to confess . . ."

My answer made these men furious. Ljubaho rushed out of the room and returned with a pair of handcuffs. "These are for you. From now on, you are our Enemy Number One," he snarled.

I looked at the handcuffs — all around the insides were sharp needle-like nails.

Ljubaho opened them, put my hands behind my back, snapped the handcuffs on me and locked them. The nails bit cruelly into my flesh.

He passed me on to an intelligence officer who took me to my cell. "You are ordered to stand day and night with your hands behind you," he barked.

In my cell was another prisoner. He was from Sofia where he had been involved in the trial against a right-wing socialist. When this prisoner saw my cruel punishment, he winced, thinking that perhaps the same fate would be his. I tried to calm him down, telling him that it was because of my Christian faith that I was suffering so.

That night, neither one of us slept. My fellow prisoner got up from time to time and massaged my neck. Then he would lean back on the floor, raising his leg so that I could rest my chest on it and thereby relieve my aching muscles a bit. However, the needles in my handcuffs dug deeper and deeper into my flesh. And as my hands swelled, the swollen flesh would push deeper into the nails, increasing the pain terribly. Drops of blood appeared and dried up on my skin. Later on, I could hear some of these blood drops falling on the floor. It was as though I were nailed to some place — a form of crucifixion. As I thought of how Christ also suffered from such nails of crucifixion. I felt so near Him there in the cell, and His presence was so real and wonderful.

The prisoner from Sofia did everything he could to relieve my pain. And as he ministered to me physically, I ministered to him spiritually. Although he claimed to be an atheist, he listened intently as I told him God's wonderful plan of salvation.

He replied, "I don't believe in God. Nevertheless, I must admit that you have a power in you that other prisoners do not have. You have a calmness, a courage that I admire."

During these days of horrible suffering, with the nails completely dug into my now hideously swollen wrists, I was in constant prayer to God. I found myself praying even for those who tortured me. The Holy Spirit filled my being with such comfort and patience that I often did not even feel the pain from the sores on my wrists. Frequently, I would burst into singing, praising the Lord for His love and mercy. I can't explain it in human terms, but God was with me so much, joy filled my heart and I could pray even fervently for my communist torturers. I couldn't move my arms. I couldn't attend to necessary body functions. The pain was unbearable, but I thought "what a small price to pay for Christ who suffered this — and much more — for me."

Several days after being handcuffed, a policeman of a higher rank came into my cell and took off my handcuffs. My hands were so swollen that it was an excrutiating experience to even have the cuffs removed. However, it did feel so good to be able to drop my arms by my side, although it took a couple of hours before they felt that they were a working part of my actual body.

I still had to remain standing day and night. And because, for over a month, I had not been given permission to use the washroom basin, I was covered with dirt from head to foot. Every pore of my skin was covered with a deep layer of grimy prison dirt.

Then, one evening, they led me to one of the underground torture rooms. I was shown cement tubes and various devices for stretching the human body. I didn't believe such instruments of torture existed. My mind bogled at the horror of what I saw. "After being beaten or stretched on these torture racks, we then dip our 'guests' into these tubs of cold water," I was informed. "The cold water helps remove the marks." They showed me a wooden cross so built that it could be stretched outward, tearing the muscles, sinews and joints of the victim until he is literally torn apart, limb for limb. This ordeal is repeated until the victim loses consciousness. When they bring the cross back to its original position, if the person is still alive, he is allowed to recover. If he's dead, they bury him in the graveyard outside. (Most people may not think such things still exist in communist countries — but they do. And they are used. It is just that you never hear of them behind walls and in subterranean cells.)

"You can escape this terrible torture if you will just plead guilty," they told me. "Think it over . . ." Inside my soul, I prayed, "Dear God, if you allow me to be tied to this cross, give me the grace I'll so desperately need."

At that very moment, a divine light shown from that dark prison ceiling, directly upon me. I became so filled with God's presence that all the wracking pain disappeared. I felt supernaturally prepared for the torture on the cross. But then I heard a policeman say to me, "Dress up!" I obeyed his command. And in a minute, I was being led back to my cell.

With tears in my eyes, I thanked the Lord that He had spared me — for the moment — from the ordeal of beating, crucifixion and torture rack. The punishment of day-and-night standing continued, however. Because I was so weak from planned starvation, I began to fall on the floor, losing consciousness. My guard would come in, brutally beat me with his hands, culb or a blunt instrument until my face ran with blood. He would then stand me on my feet again. This went on for 21 days and nights. Finally, my nerves were so shattered that I could not even speak properly. I lost control of my vocal chords. I could not form words. Only sounds came forth from my lips. The scratches on the walls in front of me suddenly became "alive" and appeared to be crowds of moving, shoving people. The knots on the wooden floor became faces of people jeering, mocking and laughing at me. My mind was about to snap. I had been beaten, tortured and starved ceaselessly until I had reached the edge of madness. The dark, bottomless abyss of total madness was just at my feet. One more push and I would have joined the countless others driven to insanity by torture and inhuman brutality.

Finally, I was taken to the Chief Inspector — the man who held the inquiry during my trial.

I made this request: "If you can find the slightest evidence that I have in any way been a spy, either before the communists came to power or after, I will now sign a statement that you are free to shoot me. Or if you choose to kill me because of my faith in God or my pastoral activities, I am ready to die. However, if you are unable to find any evidence that I have acted as a spy, or if you do not choose to kill me because of my Christian faith, then, I ask you to order that this torture be stopped at once because my mind and body cannot take them any longer. My body is covered with black and blue marks from repeated fallings on my cell floor. I request death rather than more of this torture."

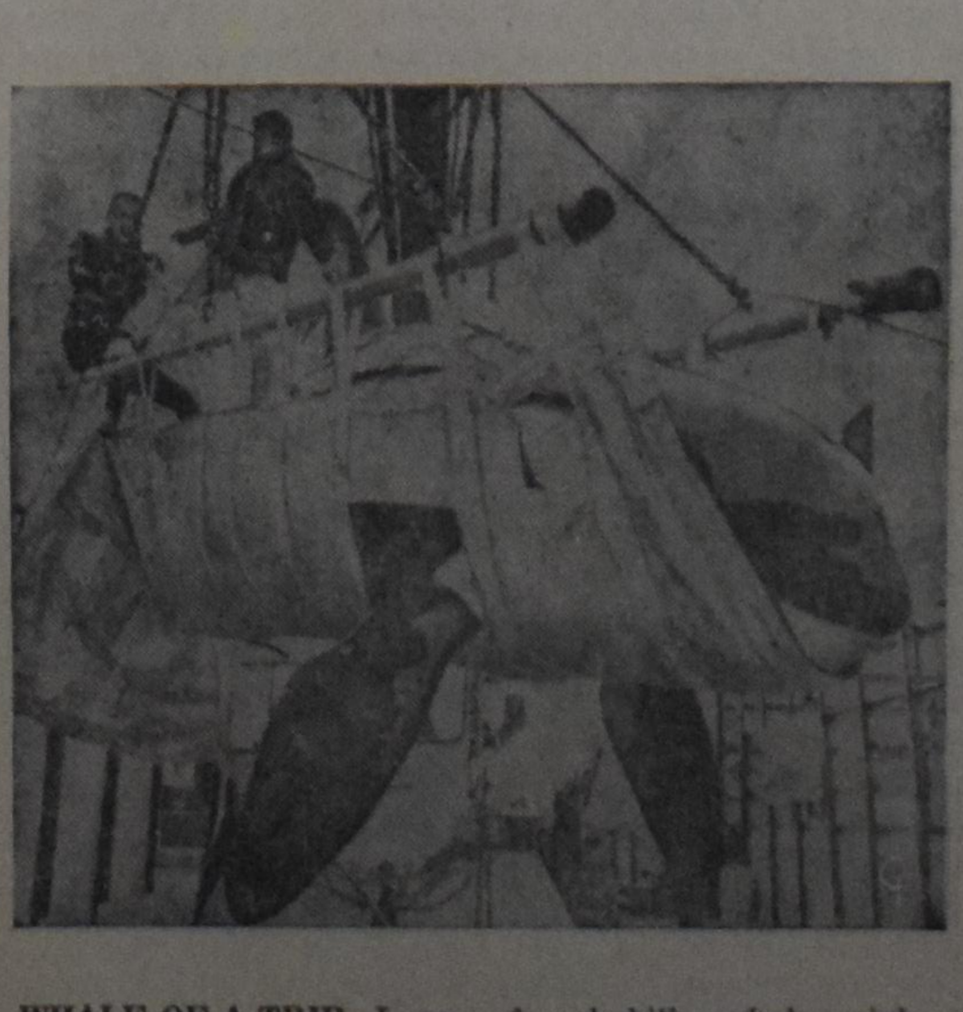
He listened patiently to me, then ordered me taken back to my cell — Number 15, Department A of the State Security.

In this cell, I heard the good news — my request had been granted. My punishment had been cancelled. After 21 days and nights of suffering, I was able to stretch out on the floor. I instantly fell asleep. I did not awaken that day, nor that night, nor the next day, so exhausted was I. Much more torture and suffering lay ahead of me, but for now, I slept.

When I awoke, I saw written over the cell door these words, "Only God can help you here! God helps those who suffer."

Evidently my atheist (?) fellow-prisoner had written these words before his release. If he did, then I feel that some of what I told him did reach his calloused heart. Perhaps some day I will meet him in heaven. That is my prayer.

(To be continued)



WHALE OF A TRIP—Lupa, a female killer whale weighing nearly three tons is loaded onto a truck for a ride to Seattle Airport for a flight to a new home in the New York City Aquarium. The 5,800 pound mammal was suspended in a sling-like stretcher and cold water was sprayed over it during the flight.

A look at Prince Edward Island

Prince Edward Island lies in the Gulf of St. Lawrence off the East coast of New Brunswick. Roughly crescent shaped, it is 145 miles long from west to east and varies in width from 4 miles to 35 miles. The climate is rather moderate, a humid-temperate one with long, fairly cold winters and cool summers. The precipitation is high, especially in the crop growing season and the frost free period (averaging 100 days) is rather long.

The Island's rich, fertile soil lends itself to mixed farming with the emphasis on potatoes, grains, hogs, beef cattle and dairying. Several processing plants have been established for canning and freezing peas, cole crops and other vegetables. Tobacco growing, introduced about six years ago, is producing heavy crops of excellent quality.

The land is level to gently rolling. The greater part is less than 150 feet above sea level and the highest point about 500 feet. Only two areas could be considered hilly. The soil, of a sandy loam structure, varies little throughout the province. No tile drainage is necessary nor being used by any farmers. Even after heavy rainfall during the growing season the farmer is back on the land within a half day. Averaged over the past 50 years, annual rainfall has been 42.41 inches and the snowfall 107 inches. The highest temperature recorded at Charlottetown was 98 degrees and the lowest minus 16 degrees. The average mean temperature during the growing season is 59 degrees.

Prince Edward Island is known as "Spud" Island and has earned this title in the production of what is recognized the world over as the finest stock of both seed and table potatoes and for that reason potatoes are the main crop in Prince Edward Island. Seed potato production is the most important aspect of this enterprise but growing potatoes for processing is gaining importance. A total of 53,000 acres were grown in 1966 with an estimated gross value of 13 million dollars.

Approximately 2/3 of the crop is seed potatoes for the domestic and export markets. The main export markets for seed potatoes are shipped annually to Cuba, Greece, Venezuela, Jamaica, Dominican Republic, Argentina, Trinidad, South Africa, Puerto Rico, Uruguay, Italy and other countries. Most seed potatoes are sold in the "A" size (3 to 12 oz.) and the "B" size (1½ to 3 oz.), with a a special "B" size (1½ to 4 oz.) grade meeting the demand of specialized markets.

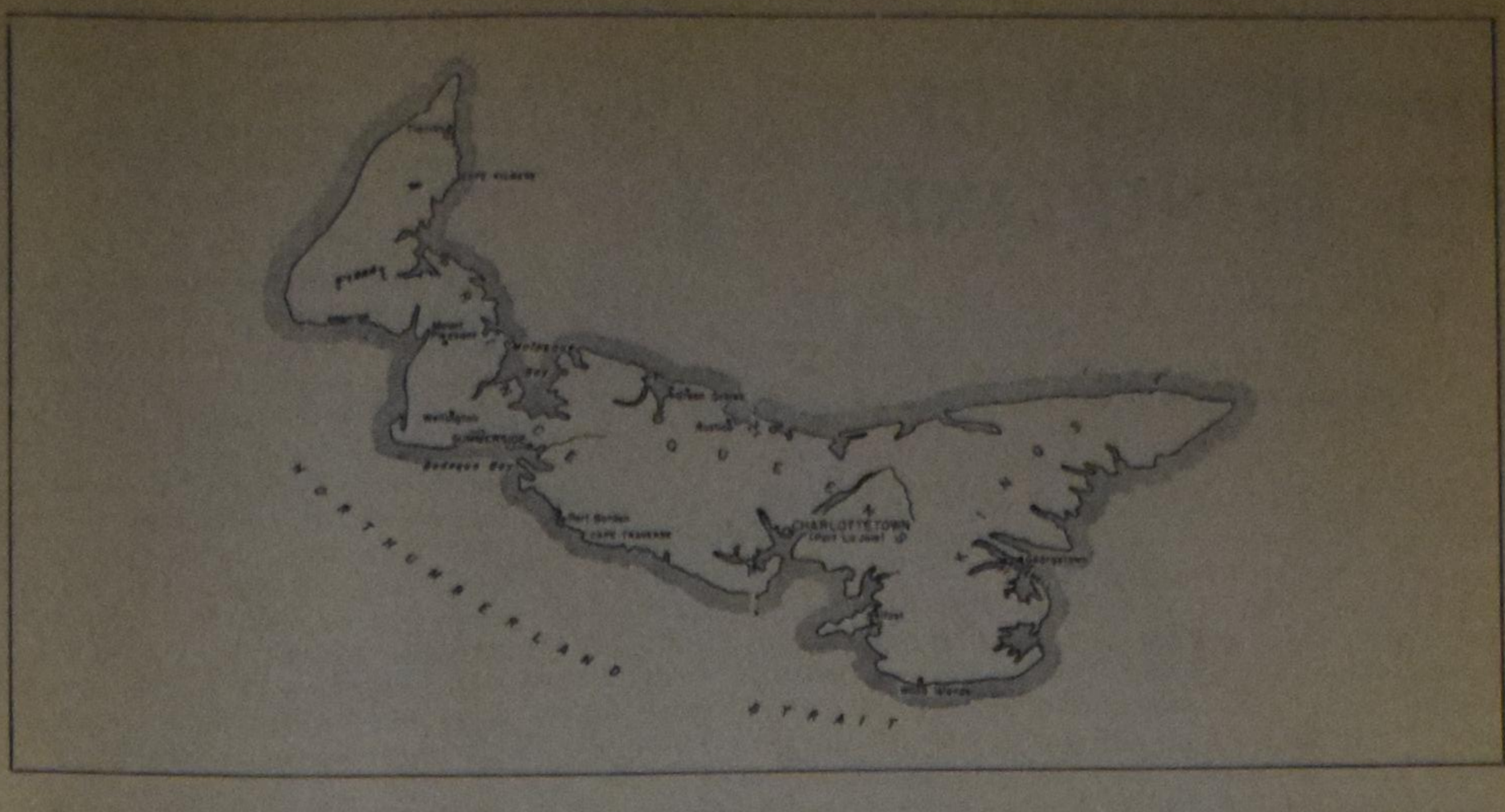
The potato processing industry has grown rapidly with increased sales of frozen French fries and the development of dehydrated potatoes. The manufacturers of potato chips require large quantities of processing potatoes. Table potatoes are much in demand as, for instance, 80% of all potatoes consumed in the city of Toronto are from P.E.I. and they bring a premium above other Canadian potatoes.

In P.E.I. the soils have few stones and are red and friable; the red soil lends a distinctive tinge making it quite easy for a person to know where the potatoes were grown. This ideal soil is rich, deep friable, well drained medium or sandy loam, moderately acid and contains adequate organic matter. The potato crop requires abundant moisture but does not thrive in cold, waterlogged soil.

Potatoes are mostly harvested by 1 or 2 row mechanical harvesters having a capacity of up to 1 acre per hour under normal conditions. The crop is mostly stored in insulated, ventilated, air controlled potato warehouses.

Planting begins usually May 15-20 depending upon the season; early spring cultivation before planting and when the crop is emerged controls most of the early season weeds. Chemical weed control is progressing rapidly and new chemicals are available for the control of diseases of which the most serious are common scab and late blight. Diseases are held in check by spraying 10-12 times per season.

Harvesting potatoes starts in early August for the early varieties and the bulk of the crop should be harvested before October 20 as this is the average date for the first killing frost. The removal of the tops is a necessary



preparation for harvesting. Occasionally, an early frost may kill the plants but usually you must kill them by using one of the spray chemicals.

During the last couple of years there has been a great change in the hog industry on P.E.I. On most farms there were a small number of pigs kept in the past. Usually a farmer would keep 2 or 3 sows and the pigs of these sows were fed with skim milk and home-grown grains. On quite a few farms this is still the case, but more and more agriculture is moving towards specialization.

Every year there are more hog barns being built. Some farmers keep sows only and sell their weanling pigs at a weight of 30-35 lbs. to operators of feeder barns.

The feeder pigs are fed to a weight of 135 to 170 lbs. dressed weight. Below 135 lbs. and above 170 lbs. the carcass goes automatically to a lower grade and a lower price per pound. Grades are also determined by the amount of fat. P.E.I. is known in Canada for its high percentage of Grade A hogs. Net prices are among the highest in Canada.

The future of the hog industry on the Island looks very promising, because the costs can be kept low. Feed is the main item in the costs of raising hogs. It is therefore a real asset on P.E.I. that grain can be grown here in abundance at a low cost. Especially the barley acreage has been increasing greatly during the last few years. Most farms are very suitable for this crop, although many fields require some lime. P.E.I. can compete with the U.S. corn belts in the production of hog feed. At present tests are being made with field peas as the main source of additional protein. These tests look very promising and will lower the cost of feed even more.

With its abundance of grass, the Island is a natural also for beef production. Markets have improved since the Livestock Auction Market was introduced three years ago. Now "outside" buyers compete for the beef and the farmer is not so dependent upon the two local meat packing plants. Prices are still slightly below those of the Toronto market but this is a deficiency area for beef (carloads of beef carcasses are imported here from the Western Provinces) and the future looks bright.

The importance of the dairy industry to Prince Edward Island is emphasized by the fact that 17% of the farm cash income arises from the sale of milk and cream. In 1966 over 225,000,000 pounds of milk were produced. The history of the industry has been one of steady progress since the latter part of the 19th century, and because of the increased knowledge of milk and milk products in the diet and because of new uses being found for milk products, still greater development and expansion may be expected.

There are 22 dairy manufacturing plants in P.E.I. which are supplied with milk and cream from 5,000 dairy farms. Since we are in a deficient area there is an unlimited market for milk and cream produced by dairy farmers.

Despite the prominence of the dairy segment of P.E.I. agriculture, the dairy cow population has been declining gradually over the past 20 years. This is evidenced by the fact that there were 45,800 dairy cows in the province in 1946 compared with 37,000 in 1966, a decline of almost 20%. Coupled with this decrease in numbers, there has been an increase in the average herd size and also in the production per cow. One of the major reasons for these changes could be attributed to the wide spread use of artificial insemination. It is possible for dairymen in this province to utilize the services of the best bulls available in their breeding program.

A greater use of milk testing programs has done much to increase production per cow. There are three testing programs available to dairy producers; to the pure bred breeder there is the R.O.P. (Record of Performance) and the grade breeder D.H.I.A. and D.H.A.S.

The D.H.I.A. program is an owner sampler service and is designed

(Continued on page 12)

THE WORLD AROUND US

FRESH WINDS IN CZECHOSLOVAKIA

Since Alexander Dubcek (pronounced doob-check), the tall, blue-eyed boss of the Czechoslovak Communist Party ousted Atonin Novotny as party boss in January and as President in March, great changes have taken place in that country. Free speech, the right to emigrate, secret balloting, unrestricted travel abroad, are now allowed. The powers of the Communist Party will be curtailed; the National Assembly will be given real legislative power and will even permit no confidence votes in the government. The arbitrary power of arrest which the police had is now ended and policemen will wear badges with numbers on them so that they can be identified. In the economic field industries will be given much more freedom and will not be tied by central directives which up to now have stifled the growth of Czechoslovakia's industries.

As is so often the case in communist countries, a major change in policy saw some of the old guard confessing their past mistakes and promising to obey the new regime. For the Czechs it was a pleasure to see the old (and hated) guard confess their 'crimes' without having to worry what this would do to the country. This time there are no purges forthcoming; instead, as one student called it, "we are democratizing socialism". If this may sound a little strange to our ears, it should not because this is quite possible. Many western papers in the past weeks have written that Czechoslovakia and the West have come very close together now, but this is not necessarily so. Professor Eduard Goldstucker, head of the writers union in Czechoslovakia, and a man who had much to do with the reforms which are now implemented, gave his views in a long television interview by some western correspondents. According to Goldstucker these new developments are a new stage in the social revolution — the revolution is brought to a higher state. In the professor's view, Marx was right when he said that the state would eventually wither away. To achieve this, according to Goldstucker, there must first be a period of tight control by the party until all aims are reached but thereafter the people must be given more and more freedoms — or to put it differently, the government must have less and less control, so that eventually it can wither away without leaving chaos and anarchy behind.

Whether this last point will ever happen remains to be seen. Nevertheless, the professor is right when he says that there has never been a revolution yet that returned the basic freedoms to the people after the danger of overthrow is gone. This is the most difficult part of any revolution and it is now being done in Czechoslovakia. That this could be brought about was primarily because the intellectuals had filled the void between the young generation (especially the students) and the old guard who have been in power for so long. The intellectuals were able to transform the demands and ideas from the young into active legislation which the old guard was forced to accept because of public opinion and the necessity for economic change.

The academic argument of the professor seems sound. As a Marxist he can reason this way and because he can explain the new ideas in these terms the other communist countries will be able to do little in stopping Czechoslovakia on her path to more freedom. That proposals for change were accepted at all by the old guard was due to the deplorable condition of Czech industry and the obvious need for economic reforms. Once a highly industrialized country that had a healthy trade with the West, Czechoslovakia has seen its economy warped and weakened under Communist rule. For too long it has been tied to barter agreements with the Soviet Union; shielded from competition, it allowed its industries to become sluggish and grossly inefficient. Forced to concentrate on providing iron, steel and heavy machinery for the Russians, it did not bother to keep up the quality of its other products or develop new ones that could be sold in world markets. The mismanagement simply allowed the economy to become outmoded. In 1963, it even registered a negative growth rate. Under the New Economic Plan that is now in effect, sweeping changes will take place. Wholesale prices will be determined by market forces instead of party bureaucrats, and incentives will be introduced for both workers and management. Plant managers will have the power to fire unnecessary workers, to reinvest profits or to distribute them as bonuses to the workers. To hasten the modernization of the industries, capital will be sought from western nations. More emphasis will be placed on goods that can be sold in the West, while barter agreements with the Comincom countries will probably be reduced since it brings little hard currency into the country, something Czechoslovakia needs right now.

The Czechs have taken full advantage of their freedom. Such western phenomena as student marches and labour strikes have already taken place; films and books which had been banned under the old regime are now advertised and avidly sought by the public. The critics who for years could only give pinpricks to the government are now heavily and openly criticizing communist governments for their slowness to modernize, their tight controls over the people, and their general stuffiness. There is little fear that Russia will march troops into Prague, since the Soviet can ill afford another Hungary. It is probably unnecessary for the Soviet Union to resort to such measures. The new government is still very communist and has said often enough in the past few weeks that the foreign policy, which is pro-Russia, will not change. Czechoslovakia will be careful not to antagonize Russia at least in part because, as one Prague TV commentator pointed out, "nine out of ten cars here are driven on Soviet gasoline, two of every three rolls are baked from Soviet flour, and the gigantic metallurgical factories would stop in a few days if the supply of Soviet ore were interrupted". The future of Czechoslovakia for the next decade is thus very closely tied to the Soviet Union.

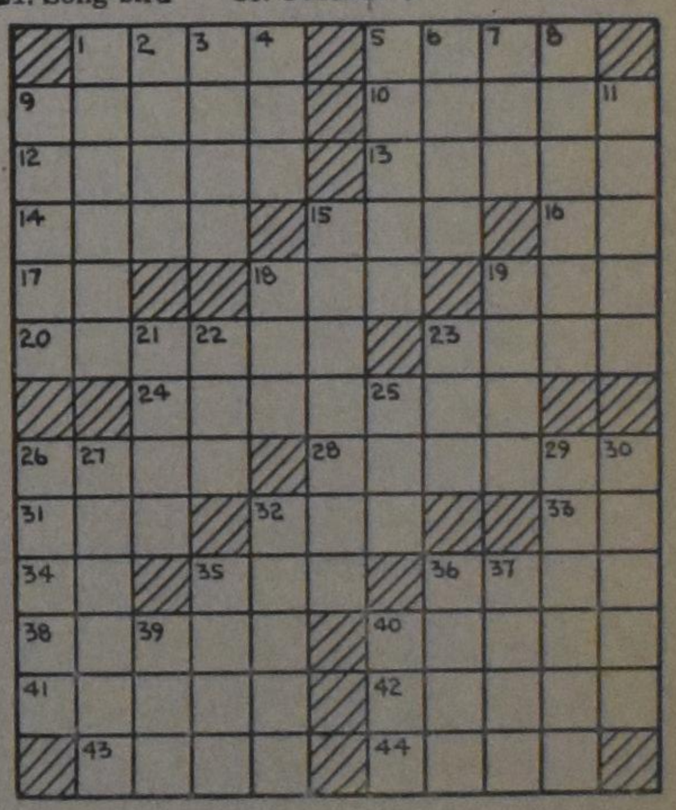
One effect of the democratization of Czechoslovakia has been a fear in neighbouring countries that the 'spill-over' of the new freedom will cause much unrest in their countries. A few weeks ago Dubcek was summoned to Dresden to speak with the leaders of other East European countries and to explain just how far he intends to go with his reforms. It is now clear that he want a long way, and the other nations are very worried. Gomulka already has enough troubles with unruly elements in his country without having Czechoslovakia as an example for the liberal elements in his country to follow. The reaction in East Germany was not long in coming. Ulbricht two weeks ago introduced a new Constitution which is void of all the liberal concepts which the 1949 Constitution had. (The 1949 Constitution was drawn up in the hope that it would make it easier for West Germany to accept unification under that Constitution.) In the new Constitution "all power is exercised by the working class" — which means the Communist Party. The sections from the 1949 law that guaranteed freedom of artistic expression, academic pursuits and scientific inquiry are not found anymore, neither are the rights of churches to give religious instruction in schools, enjoy state protection of religious ceremonies and receive financial aid through government-collected taxes. It is obvious that Czechoslovakia and East Germany are taking greatly divergent roads to achieve the goals for their countries. It will be interesting to watch who will go furthest. Personally, my bet is on Czechoslovakia.

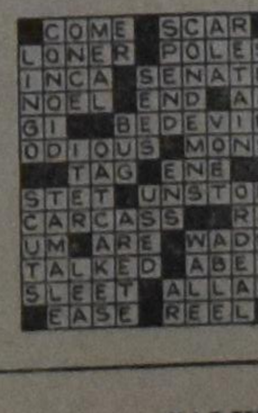
J. J. Bout

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Nemesis
5. Stew
9. Urchin
10. Boundary
12. White poplar
13. Shun
14. Twining stem
15. Scot. explorer
16. At home
17. French article
18. Roman money
19. Nourished
20. —— the Confessor
23. Rowing implements
24. Relate
26. Maple genus
28. Speaks
31. Carting vehicle
32. Laconian clan group
33. Pronoun
34. Like
35. Newt
36. Entitle
38. Ledge
40. Biblical city
41. Concise
42. Accumulate
43. Prophet
44. Simple

DOWN
1. Pampered
2. So-be-it
3. African river
4. Compass point
5. Blood-sucking insects
6. Vex
7. Ostrich-like bird
8. Neater
9. Clark or a kind of roof
11. Waits on
15. Fortification
18. Bow
19. Destiny
21. Song bird
22. Chalice veil
23. Canadian province: abbr.
25. Shoshonean Indian
26. Cease: naut.
27. Converts to legal tender
29. Full of fissures
30. Checks
32. Bid
35. Otherwise
36. Alaskan seaport
37. Jewish month
39. Before
40. Tarkington character





SOLUTION to previous Crossword Puzzle

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $4.00
Engagement-announcements $4.00
Marriage and anniversaries $6.00
Notifications of death $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Thankful to the Creator of Life we are happy to announce the birth of our

JOHN

A brother for Jennifer.

April 6, 1968.

Pete and Evelyn Heida (nee Datema).

24 Cross Street,
Ingersoll, Ontario.

We are deeply grateful to the Lord of life, Who on April 15, 1968 entrusted to our care a daughter and sister, whom we call

MARLENA GRACE

Mr. & Mrs. George Petrusma.
Edward
George &
Michael.

28 Ewing Street,
Georgetown, Ontario.

Mr. and Mrs. John Vriend are pleased to announce the engagement of their daughter

JOANNE
to
DAVE TIGCHELAAR

on April 13, 1968.

P.O. Box 231.
Waterdown, Ontario.

Mr. and Mrs. Eelke Rypstra wish to announce the forthcoming marriage of their eldest daughter

WILMA
to
Mr. HERMAN SLOT

son of Mr. and Mrs. Harm Slot of Newcastle.

The marriage will take place D.V. on Saturday, May 18, 1968 at 11 a.m. in the Rehoboth Christian Reformed Church Bowmanville.

Rev. VandenBerg officiating.

Future address:
R.R. # 3, Newcastle, Ont.

1918 — 1968

Zo de Here wil en zij leven hopen onze geliefde ouders en grootouders

MEINT MOOIBROEK
en
JANTJE MOOIBROEK—DE ROODE

op 2 mei de dag te herdenken, waarop zij 50 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Dat God hun nog vele jaren mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen.

Newmarket, Ont.:
Jan en Jantje Mooibroek.
Zwartsluis, Nederland:
Gerrit Buit.
Norwich, Ont.:
Cor en Annie Van Vliet.
Kitchener, Ont.:
Henk en Riek Van der Molen.
Drayton, Ont.:
Herman en Anje Deen.
Winnipeg, Man.:
Fré en Margaret Mooibroek.
Port Dover, Ont.:
Art en Truus Mooibroek.
en alle kleinkinderen.

Drayton, Ont.

In immediate possession

$20,500 full price. Brick - Cuban, split. 20 ft. x 13 ft. livingroom. Can be bought with low down-payment.

Vraag ons geheel vrijblijvend om inlichtingen over dit, zowel als andere huizen in Burlington en omgeving.

HENRY DEN BOK
Office: 637-3583 Huis: 634-9483
Vertegenwoordiger voor

KRONAS

REAL ESTATE & INS. LTD.
442 Brant St., Burlington, Ont.

1923 — 1968

Op 3 mei 1968 hopen wij met onze geliefde ouders

PETER DE LEEUW
en
DIENA DE LEEUW—RUSTENBURG

de dag te gedenken, dat de voor 45 jaar in het huwelijk zijn verbonden.

Dat de Here hen nog vele jaren voor elkaar en ons allen mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Trynie de Leeuw, IJmuiden (Ned.).
Jaap en Minke de Leeuw, R.R. 1, York.
Arie en Lolla de Leeuw, R.R. 1, Caledonia.
Jan en Nellie de Leeuw, R.R. 1, York.
Dick en Ann Zandberg, Caledonia.
Pete en Shirley de Leeuw, Caledonia.
En 16 kleinkinderen.

On the 9th of May, 1968 our dear parents and grandparents

PIETER HAMSTRA
and
ZWAANTJE HAMSTRA—BOSKMA

will celebrate their 45th wedding anniversary, the Lord willing.

"O give thanks unto the Lord, for He is good; for His mercy endureth forever." - Psalm 107:1.

Their thankful children and grandchildren:

Roelf and Tsjikke Westera, Jurriën, Marianne, Margreet, Sonja, Nijverdal, Holland.
Jack and Margaret Hamstra, Ionne, Peter, Raymond, Stanley, Jacqueline, Edward, Belleville, Ont.
Tom and Jane Hamstra, Tommy, Christina, Joan, Princeton, Ont.
Jetse and Ann Hamstra, Bill, Tom, Joy, Carol, Brantford, Ont.
Ronnie and Jean Postma, Shirley, Sylvia, Judy, Teddy, Milton, Ont.
George and Ann Eygenraam, Robert, Judy, David, Irene, Michael, Toronto, Ont.

Reception from 7.30-10.00 P.M. in the Annex of First Chr. Ref. Church, corner Charlton and Hess, Hamilton.

281 Queen St. S.,
Hamilton, Ont.

Met dank aan God hopen wij op 26 april 1968 het 40-jarig huwelijksfeest te vieren van onze geliefde ouders

GERRIT VAANDERING
en
PETERTJE VAANDERING—DE LEEUW

Het is onze wens dat de Here hen nog vele jaren voor elkaar en ons wil sparen.

Hun dankbare kinderen en kleinkinderen:

Brantford, Ont.:
H. J. (Jan) Vaandering
Elizabeth, Jo-anne, Helen, Tommy, Douwe, Mark, Gerry, Henry
Essex, Ont.:
Niesje Spitze—Vaandering
Albert Spitze
John, Silvia, Patsy, Gary
Grand Rapids, Mich.:
C. E. (Rinie) Koopman—Vaandering
Bert Koopman
Raymond, Benita, Pauline

611 London Street South West,
Grand Rapids, Mich.

Zondag 28 april 1968 D.V. hopen onze lieve ouders en opa en oma,

PETER KARSTEN
en
FEM. KARSTEN—KWANT

de dag te herdenken dat ze 40 jaar geleden zijn getrouwd.

We hopen en bidden dat ze nog lang gespaard mogen blijven.

Hun dankbare kinderen:
Annie Karsten, Drayton.
Aly en Lubbert Steenbergen, Drayton.
Jack en Dolores Karsten, Guelph.
Harry en Christina Karsten, Listowel.
Chris en Joe Drost, Moorefield.
Suzan en George Drost, Drayton.
Ralph Karsten, Vancouver.
22 kleinkinderen.

Box 94, Drayton, Ontario.

We are very grateful to our Heavenly Father for the 40th wedding anniversary of our parents

FRANK HARKEMA
and
TRUDY HARKEMA, nee NAUTA

Their thankful children:
Sidney and Tena Harkema.
Dick and Tena Dykstra.
Jane Harkema.
And eleven grandchildren.

Open house on May 3, 1968, 8.30-10 P.M. in the Second Christian Reformed Church of Brampton, at the corner Steeles and McLaughlin N.

Brampton, Ont.
29 McLaughlin Rd. N.

With grateful hearts our thanks we bring to our Heavenly Father that on May 9th, 1968 we hope to celebrate the 40th anniversary of our dear parents and grandparents

GERRIT DE SCHIFFART
and
CLARA DE SCHIFFART—REITSMA

All we have needed Thy hand has provided,
Great is Thy faithfullness Lord, unto us.

Sipke and Mary De Schiffart., Maitland.
Evelyn and Klaas Dijkema, Addison.
Hinke and David Weima, Brockville.
Wilma and Martin Vandenberg, Mallorytown.
and their 21 grandchildren.

Open house May 9th from 1-4 at home.

With gratitude to the Lord, and thankful for His blessings, we hope to remember on May 10th, 1968 the 40th wedding anniversary of our parents

GEHARDUS JOHANNES COUPERUS
and
ALIJDA WILHELMINA COUPERUS—KOOPMANS

their thankful children:
Alyda - Tony
Egbert - Jean
Dirk - Grace
George - Grace
Piet - Fina
Jack.

Reception on Friday, May 10th at 7.30 P.M. till 9.30 P.M., Ebenezer Hall, 18 - 4th Ave., Trenton, Ont.

On April 20th, 1968 our parents

ANDRIES POSTHUMUS
and
HERMINA POSTHUMUS—NACHTEGAAL

celebrated their 35th wedding anniversary.

We thank God for His guidance in the years past and pray for His blessing upon them in the years ahead.

Weitse & Avelina Posthumus, Marvellville, Ont.
Rita & Tom Taylor, Newmarket, Ont.
Hennie & Joe Hilverda, Toronto, Ont.
Leni & Peter Vander Kooij, Bradford, Ont.
Helen & Mike Dykstra, Clinton, Ont.
Herman,
Andy,
R.R. # 2, Desboro.
and 12 grandchildren.

Dankbaar tegenover onze Hemelse Vader hopen wij op 28 april 1968 het 35-jarige huwelijksfeest te vieren van onze geliefde ouders

JOHAN KARSTEN
en
MARIA KARSTEN—KIERS

Moge de Here hun nog vele jaren sparen voor ons allen.

Hun liefhebbende kinderen:
Ancaster:
Albert en Ann.
Simcoe:
Ralph en Wilma.
Kingston:
Bill en Trudy.
Jarvis:
Albert en Jeanette.
Jarvis:
John en Mary.
en 12 kleinkinderen.

R.R. 1, Jarvis, Ont.

On Monday, April 29, 1968, the Lord willing, we hope to celebrate the 35th wedding anniversary of our parents

GOSSE DOUMA
and
MARYKE DOUMA—KLEIKER

That God may bless them and keep them in his care for many years to come, is the wish of their thankful children and grandchildren.

Lyn, Ont.:
Frank and Betty Douma, Janet and Marilyn.
Kingston, Ont.:
Stella Douma.
Calgary, Alta.:
Karl Douma.
Athens, Ont.:
Hennie Douma.
John Douma.
Theresa Douma.

R.R. # 1, Athens, Ont.

Grateful, and with thankfulness to God, we announce the 35th wedding anniversary on May 11, 1968 of our dear parents

RENZE KLOOSTRA
and
JANKE KLOOSTRA—MEINSMA

Great is the Lord, and greatly to be praised.

Their thankful children:
Ellen and Clarence
Ruby and Bill
John and Ann
Sieger and Hennie
Mike and Agatha
Silvia and Sake
Trudy and Henk
Elizabeth and Don
Dorus and Frank
Jane and Peter
Mary and Jasper
and 24 grandchildren.

R.R. 1, Codrington,

On May 11, 1968 we hope to celebrate, the Lord willing, the 35th wedding anniversary of our beloved parents

GEORGE MECHELSE
and
CATHARINA MECHELSE—DE KONING

That the Lord may continue to bless and spare them for each other and us.

Their thankful children:
Ann & Henry Van der Sheer, Vineland Station.
Dick & Hilda Mechelse, Vineland Station.
Audrey & Herman Rustenburg, Beamsville.
Tina & Paul Van Vliet, Niagara Falls.
Ron & Chersen Mechelse, St. Catharines.
Jerry & Willy Mechelse, Beamsville.
Nancy, Vineland Station.
And 9 grandchildren.

Vineland Station, Ont.

On May 4th, 1968

JAN NYWENING
and
HERMINA NYWENING—ZELDENRUST

hope to celebrate, the Lord willing, their 35th wedding anniversary.

That the Lord will bless them and keep them for each other and us is the wish of their children and grandchildren.

John & Corrie Nywening, Strathroy.
Connie & Jake Pranger, Strathroy.
Wiebe & Margaret Nywening, Wyoming.
Arend & Freda Nywening, Melbourne.
Jenny & Harry Kleefman, Mount Brydges.
Clarence Nywening, Hamilton.
Bill Nywening, Wyoming.
And 18 grandchildren.

R.R. # 2, Wyoming, Ont.

Reception 8 P.M. Christian Reformed Church Wyoming, Ont.

Dutch lady, in her early fifties, Christian Reformed, wants to

CORRESPOND

with gentleman, about the same age. Write under no. 2056, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

On April 28th, 1968 our parents

JOHANNES KALDEWAY
and
IMKJE KALDEWAY—SIDERIUS

hope to celebrate, the Lord willing, their 30th wedding anniversary.

That God may bless and keep them in His care for many more years, is the wish of their children and grandchildren.

Martin and Alice Kaldeway, Brockville, Ont.
Dianne and Bill Termorshuizen, Brockville, Ont.
John and Sylvia Kaldeway, Ottawa, Ont.
Mary,
Herman,
Peter,
and 5 grandchildren.

Home address: 527 Stewart Blvd., Brockville, Ontario.

1938 April 29th 1968

With gratitude to God we hope to celebrate, the Lord willing, the 30th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

CONRAD HAGEN
and
MARGJE HAGEN—VELDMAN

That the Lord may continue to bless and spare them for each other and us is the wish of their thankful children & grandchildren.

Jack & Helen Hagen, Vicky, Marlene, Kevin, Patti, Hamilton, Ont.
Albert & Francis Hagen, Pamela, Sandra, Jerseyville, Ont.
Henry & Grace Struijk, Judy, Ivonne, Mt. Hope, Ont.
Fred.
Hilda.

Mount Hope, Ont.

We are happy to celebrate with our parents

Mr. & Mrs.
K. SINKGRAVEN

their 25th wedding anniversary on April 27, 1968, D.V.

Mike & Lucy
Helen
Janet
Richard
Bert
Ralph

Ps. 121:1, "I will lift up mine eyes unto the hills from whence cometh my help."

A reception will be held in the basement of the Immanuel Christian Reformed Church of Brampton from 3-5 P.M. All welcome.

1943 — 1968

On May 1st, 1968 our parents

JENTINUS DE WEERD
and
AALTJE DE WEERD, nee DROST

hope to celebrate, the Lord willing, their 25th wedding anniversary.

That God may bless and keep them in His care for many years to come, is the wish of their thankful children and grandchildren.

Grace and Martin Duimering.
Pat and Herman Drost.
John and Mary.
Lucy.
Alice.
Ann.
6 grandchildren.

R.R. # 2,
Alma, Ont.

On May 7th, the Lord willing, we hope to celebrate with our parents

Mr. and Mrs.
JACOB BATTERINK

their 25th wedding anniversary.

Hank.
Joanne and Bob (engaged).
John.
Louise.

"And if one prevail against him, two shall withstand him; and a threefold cord is not quickly broken." - Ecclesiastes 4:12.

753 Parkinson Rd.,
Woodstock, Ont.

Open house after 7:30 P.M. in the Christian Reformed Church hall.

---

25 ACRES

20 Miles vanaf Hamilton. 3-slaapkamer huis, van alle gemakken voorzien. Barn ingericht voor zeugen. Zeven acres druiven, twee acres peren.

$23,900 vraagprijs, met $12,300 down or offer.

Jack Bylsma

REALTOR

1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

For rent, by week or month:

EXQUISITE HOUSE

on Ottawa River. Sandy beach, boat, good fishing. All conveniences.. Large enough for 2 or 3 families. Write or phone: H. Arends, R.R. 1, Westmeath, Ont. 587-4547.

HUISHOUDSTER GEVRAAGD

Protestantse godsdienst. Vrije weekends gemakkelijk te regelen. Comfortable huis in mooie city in Zuid Ontario. Brieven onder No. 2052, aan Calvinist-Contact, Box 312, Station "B", Hamilton, Ont. of telephone 525-4640.

For sale:

175 ACRES

in Prince Edward County, 2 barns, 1 house, 2 pig pens, 1 machine shed, garage, 3 wells, 3 never go dry springs. Gerald Ellis, Milford, Ontario, Route 2. Phone Greenwood 476-4084.

Widow would like to meet sincere

GENTLEMAN

Age 30-40. Please write under no. 2053, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Betrekking gezocht door

TWEE MEISJES

(17 en 20 jaar) by Christelijke familie(s), liefst niet te ver van Orillia. Gedacht wordt als gezinshulp, op farm, of by kweker, of iets dergelijks. De jongste alleen tijdelijk voor de zomervakantie, de oudste kan direct beginnen en wil ook wel werken in moederloos gezin met 1 kind. Schrijf s.v.p. aan # 2054, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

EXPERIENCED MAN WANTED

to manage large acreage farm. Cash crops only. House available. Box 173, Brantford, Ont. Phone 484-2952 Mt. Pleasant, Ont.

Well established

GIFT SHOP

Hamilton. Must be sold owing to poor health. Will sacrifice for quick sale. Please write under # 2055, Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Wanted:

EXPERIENCED PAINTERS

Apply to: Dekker & Janssen Painting, Box 924, Alliston, Ont. Telephone 435-7278.

I would like to come in contact with the following persons:

J. BERGSMA born Gieten
L. BARTELDS born Gieten
A. AASMAN Alberta??
Harry MacEwen, Smithers, B.C.???

Write to John Ketelaar, 62 Simpson Rd., St. Catharines, Ontario.

Beef or Dairy

160 Acres, river in back, 2 houses, 2 sets of barns, good milkquota, implements, 63 head of purebred cattle, located on 2 paved roads. Total price $75,000, less without cattle and quota. Could also be sold as 2 separate farms.

Broilers

28,000 quota, up to 60 acres land, on Highway, $80,000, make offer.

Fruit

8 acres peaches, cherries, implements. Q.E. location, $26,500.

For information on these or others call

Gerrit Otten
416 - 563-7904, Beamsville
Rep.
HAROLD JARVIS
Real Estate
GRIMSBY, ONT., 416 - 945-2268

For Sale

The Essex C.R.C. invites TENDERS on a 6-year-old electronic Hallman Chapel ORGAN in good condition.

Inquiries and sealed tenders will be received by the Clerk H. Postma, R.R. 2, Leamington, Ont. up till August 1, 1968. Lowest or any offer will not necessarily be accepted.

TE KOOP

"Eastern Ontario"

NEDERLANDSE

WINKEL PLUS ROUTE

met een aantrekkelijke omzet kruidenierswaren, textiel, wol, souvenirs, enz.

Please reply to # 2048, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

A LOOK AT PRINCE EDWARD ISLAND

(Continued from page 10)

to inform dairymen what each cow in his herd produces in milk and fat. Once this information is available the producer is in a position to dispose of his low-producing cows. The D.H.A.S. service was developed at MacDonald College in Quebec. It is an electronic service and provides the dairymen with accurate information relative to feeding and management of his dairy herd. In 1966 about 11% of the total milk cow population was utilizing the services of the testing program.

The population of P.E.I. is about 108,000 people; it is obvious therefore, that a considerable portion of the milk production is exported to other provinces in manuafctured products. Some conception of how total milk supplies are uitilzed can be obtained from the following: 53% of total production manufactured into butter, 10% to cheddar cheese, 13% concentrated products and ice cream, 8% fluid milk. The balance is consumed on the farm and fed to livestock.

Twenty years ago most cream producers separated their milk at home, shipped the cream to the creamery and fed the skim milk to calves and pigs. During the last few years it has become common practice for the large producers to ship whole milk and as a result more milk is being manufactured into cheese and concentrated products.

The future of the dairy industry is bright but the dairy producers of the future will have to increase their herds size to a more economic unit, possibly to the extent of a forty cow herd minimum, in order to have an efficient unit.

Commercial fishing and the ever-expanding tourist trade are important to the Island's economy. Although known primarily as an agricultural province, P.E.I.'s miles of smooth, sandy beaches and warm waters, averaging a pleasant 70 degrees in summer, attract thousands of holidayers each year. Most of the large resorts are located along the North Shore area.

Charlottetown, the smallest capital city in Canada, overlooks Hillsborough Bay on the South Shore. Its tree lined streets are bordered by lovely old churches and homes, some dating back 100 years, and are in sharp contrast to more modern structures, such as the five million dollar Confederation Centre opened in 1964 to commemorate the 100th anniversary of the Birth of Confederation in Charlottetown. This complex of Theatre, Art Gallery and Library has become the cultural and social centre of the city and province.

The City boasts two degree granting universities. Prince of Wales is one of Canada's oldest colleges and newest universities. Its present expansion of campus facilities and faculty is aimed at establishing a small, first rate institution granting degrees in Arts, Science and Education. The University is already undergoing extensive renovations, which will include the linking up of some of the four existing buildings, and architects are drawing up plans for a $750,000 library. The campus is within a 10 minute walk of churches of all denominations and the main, downtown section. It is expected that 1200 full-time students will have enrolled by 1970.

Saint Dunstan's University, located on the outskirts of the city has 852 fill time students in the 1967-68 season. It offers degrees in Arts, Science, Commerce and Education, plus diplomas in Engineering, Nursing, pre-medical and pre-dental, teacher training and secretarial. Founded by the first Roman bishop of Charlottetown, St. Andrew's College (as it was then known) has grown to an attractive 50 acre campus that only recently has added a woman's residence, library, science building, Student's Union building and Coffee Shop.

In Charlottetown there is a young and growing Christian Reformed Church. Organized in 1955, there were at first some years of struggle. Those years are now past and the church life has begun to flourish. There is a wonderful spirit of unity and co-operation in this congregation. Most of the families are still young with a number of growing children; so it is really a "youth"-ful church.

We are blessed with an attractive and well-located place of worship. Both church and manse were erected in 1965, in clear view of the Trans Canada Highway approaching Charlottetown from the west. The view is superb. More important, however, is the fact that the church is located in the city's fastest growing suburb. What an opportunity and what a calling to witness here for the Lord!

An evangelism commitete seeks to give helpful guidance to that end, and encourages all members to volunteer their time and talents. Sunday school classes bulge with children. There is a Cadet Club for boys and a Calvinette Club for girls. At least two-thirds of the ladies of the congregation are faithful members of an active ladies' society. Last year the choir was honoured by being given first place in its class at the annual community music festival.

New families will be heartily welcomed and will no doubt feel one with us soon. Willing workers will find plenty of opportunity to use their talents here. Until now this church has enjoyed the services of a home missionary pastor but will soon call its first full-time minister.

(For further information about settling and opportunities on P.E.I., readers should contact the Christian Reformed Immigration Society, c/o Mr. Aike Wilting, R.R. # 1, Cornwall, P.E.I.

ER CIRKELEN RUIM 700 SATELLITEN BOVEN ONS

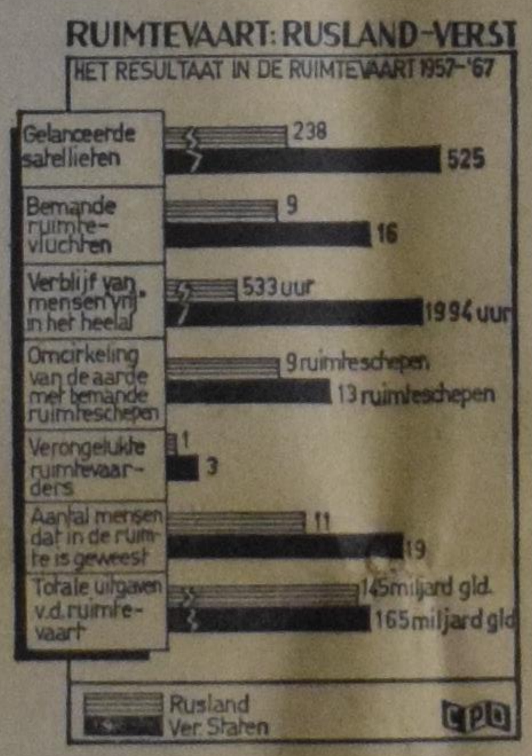
Van wat de ruimtevaart gekost heeft kan men ieder mens 100 gulden geven

In 1957 begon de ruimtevaart door de lancering van de Spoetnik. In de daaropvolgende vijf jaar bezaten de Russen het overwicht in de "ruimterace" tussen de Ver. Staten en Rusland. Geleidelijk aan won Amerika daarna terrein. Hoe de stand in de ruimtevaart thans is toont de grafiek.

De ruimtevaart heeft Rusland en Amerika totaal, in tien jaar, 310 miljard gulden gekost. Dit bedrag is zo groot dat men er ieder mens op de wereld ongeveer 100 gulden van zou kunnen geven!

In totaal zijn er ruim 760 satellieten gelanceerd waarvan er nog ongeveer 740 in de ruimte aanwezig zijn. Van de satellieten is de Russische "Kosmos" een massa-artikel, want totaal zijn er ongeveer 200 in de ruimte gebracht.

Tellen wij het aantal uren tezamen dat mensen in de ruimte hebben doorgebracht, dan komen we op een totaal van 105 dagen en nachten. Amerika heeft ca. 100.000 maanfoto's, Rusland ca. 100.



HET INKOMEN VAN VORSTEN.

Staatsinkomens 1967 van regerende vorsten (in afgeronde cijfers)



WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.



What about a subscription of CALVINIST-CONTACT for the Wedding Anniversary of Mom and Dad, or for Mother's or Father's Day?

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT,
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

ZONE ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

....

I like to receive the book

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.00 per year; for 2 years $9.00; for 3 years $13.00. Yearly subscription for other countries $6.00. Payment by cheuqe 15¢ extra.

Een premie boek als beloning!

Wij stellen het ten zeerste op prijs wanneer U ons helpt het aantal abonnees te vermeerderen. Daarom zenden wij U gratis een premieboek voor het werven van een nieuwe abonnee. De enige bepaling is dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $5.00 opstuurt!

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp.
Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktijk van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat: het vagevuur; enz.

DE CHRISTENREIS, van John Bunyan.
Dit wereldbekende geschrift, dat reeds bijna 300 jaar oud is, wordt nog steeds graag gelezen. De Nederlandse vertaling is van Ds. P. Visser en is voorzien van een inleidend woord van Prof. Dr. S. Van der Linde.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Het boek dat voor het eerst in 1685 werd gepubliceerd, heeft reeds veel herdrukken beleefd. Ook vandaag is er nog veel vraag naar dit boekje.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU (zesde druk), door ds. J. Overduin.
Tijdens de bezetting heeft de bekende ds. J. Overduin ruim anderhalf jaar gevangen gezeten in vier gevangenissen en twee concentratiekampen. In dit boek beschrijft hij zijn ervaringen op een sobere en zakelijke wijze.

DE GEHEIME OPDRACHT, door J. E. Hunter.

'T BEGON ONDER MELKENSTIJD, door G. J. Peelen (17e druk). De belevenissen van Jan Peelen, de broer van de schrijver, die op grond van zijn daden in de slag om Arnhem de Militaire Willemsorde kreeg.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gave om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDEREN (derde druk)
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (Dr. P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eijkman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn.)

HET UILEN-NEST, door W. Schippers.

New 'premieboeken'

For one subscriber:

MY STORY, by Doctor Tom Dooley.
Dr. Dooley tells about his battle against poverty, disease, and ignorance in the remote villages of Southeast Asia. Beginning with his assignment to the refugee camps of Vietnam in 1954, and ending with his tragic death from cancer at the age of thirty-four, this is the story of a young doctor whose selfless, dedicated devotion to his fellow man has inspired the entire world.

HEIDI, by Johanna Spyri.
Of all the books by Johanna Spyri, **Heidi** is the one that has won most acclaim. Since its publication in 1881, **Heidi** has been translated into many languages. Heidi, a country-girl, moved to the big city, but could not adjust herself to city life.

THE LILIES OF THE FIELD, by William E. Barrett.
The unforgettable story of a 24-year-old negro boy, Homer Smith — in the film Sidney Poitier — who built a chapel for the German nuns.

For two subscribers:

WORLD AFLAME, by Dr. Billy Graham.
The most important book Dr. Graham has written.

UNCLE TOM'S CABIN, by Harriet Beecher Stowe.
This thrilling story, with the dramatic episode of Eliza's escape, is a classic, which moves any reader.

LEAST OF ALL SAINTS, by Grace Irwin.
The author, a native from Toronto, tells in her first novel, **Least of all saints,** how Andrew Connington, pastor of a fashionable Toronto church must bring his natural desire into line with the dedicated profession he has chosen.

GOOD NEWS FOR MODERN MAN, The New Testament in Today's English Version.
Sales of this new version, according to the Quarterly Newsletter of the Canadian Bible Society, have exceeded nine million and distribution is currently running at 100,000 a week.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

Voor twee abonnees:

DE LEGE PLAATS, door Annie Oosterbroek-Dutschun. (Derde druk.)
Een mooie roman van een bekende Nederlandse schrijfster.

SVETLANA, THE INCREDIBLE STORY OF STALIN'S DAUGHTER, by Martin Ebon. (With twenty-one photographs.)
Here, for the first time, is the unique story of — her soul-searching, heartrending decision to abandon her children and escape to the West — her mother's hideous suicide — her lonely Kremlin childhood — her father's strange death — her three ruined marriages.

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote **Not my will.**